

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

ஜூலை 2009 ஜீவியம் 15 மலர் 3

இம்மாத மலரில்...

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
இம்மாதச் செய்தி	2
ஆன்மீக மற்றும் மனோதத்துவ உண்மைகள்	3
லைப் டிவைன்	7
தமிழ்நாட்டுப் பழமொழிகளும் ஸ்ரீ அரவிந்தமும்	37
சாவித்ரி	38
அன்பு அமிர்தமாகி அபரிமிதம் அனந்தமாகும் அழைப்பு	41
நெஞ்சில் உறையும் தெய்வம் - ஆத்மா	47
அன்பர் கடிதம்	50
பூரண யோகம் - முதல் வாயில்கள்	52
மனிதனும் மிருகமும்	56

கதை, கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஜீவியத்தின் ஓசை

பயந்து அடங்குபவன்
பிழைக்கத் தெரிந்தவன்.
மகிழ்ச்சியால் மலர்பவன்
அதிர்ஷ்டம் பெறுவான்.

மாற வேண்டிய இடத்தில்
மாற்றம் அன்றையை அனு-
தினமும் வெளிப்படுத்தும்.

பெறுவதும் கொடுப்பதும்
ஒன்றே என்பது ஆண்ட-
வனின் சட்டம்.

எடுப்பதும் கொடுப்பதும்
வேறல்ல.

விலக்காதே, விலகாதே.

உலகின் விருப்பம் உன்னுள்
பூர்த்தியாகும்.

இம்மாதச் செய்தி

அறிவு சத்தியத்தை ஏற்றால்,

நினைத்தவுடன் பலிக்கும்

நல்லெண்ணம் எழும்.

ஆன்மீக மற்றும் மனோதத்துவ உண்மைகள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

என். அசோகன்

461. தம்பதியர் ஒருவரை ஒருவர் விமர்சனம் செய்யும்பொழுது அது அளவுக்குட்பட்டு இருக்கவேண்டும். மனைவி குறையே சொல்லாமலிருந்தால் கணவன், மனைவியை ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கமாட்டார். அதே சமயத்தில் அதிகமாக குறை கூறினாலும் கணவன், மனைவியிடமிருந்து விலக நேரிடும். ஆகவே பாராட்டு மற்றும் கண்டிப்பு இரண்டையும் அளவோடு வழங்கும்பொழுது உறவு சீராக போகும்.
462. அழகுக்கும், குண விசேஷங்களுக்கும் நேரடி சம்பந்தம் இல்லைதான். அழகாக இருப்பதாலேயே ஒரு பெண்ணிற்கு ஆணவம் அதிகமாகி, நல்லபடியாக, கணவருடன் உறவாடாமல் போகலாம்.
463. நிச்சயித்த திருமணங்கள் மற்றும் காதல் திருமணங்கள் இரண்டுமே நிறைவுகளும், குறைபாடுகளும் கொண்டுள்ளன. காதல் திருமணம் செய்து கொள்பவர்களாவது தங்கள் கணவர் அல்லது மனைவியுடைய குறைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் தேர்வு செய்பவர்களே அவர்கள் எனும்பொழுது, பொறுப்பும் அவர்களுடையதாகிறது.
464. காதல் உறவுகள் காரணமாக அரசர்களிடையே பழங்காலத்தில் போரே மூண்டுள்ளது. ராமாயணத்தில் ராமனுக்கும், ராவணனுக்கும் போர் நிகழ்ந்த காரணமே சீதையை ராவணன் கடத்தியதுதான். ஓர் ஆங்கில அரசர் ஒரு விதவையை மணப்பதற்காகத் தம்முடைய பதவியைத் துறந்தார். காதல் உணர்வுகள் மனிதனை பைத்தியம் ஆக்கும் என்று கவிஞர்கள் வர்ணித்திருப்பது ஒரு வகையில் உண்மையாகும்.
465. இந்தியச் சமூகம் மறுமண விஷயத்தில் இரண்டு விதிகளைப் பின்பற்றுகிறது. ஆண்கள் மனைவிமார்களை இழந்தால், அவர்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ள இந்தியச் சமூகம் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் இளம் விதவைகளைக் கூட அனுமதிப்பதில்லை.

நெடுங்காலமாக இந்த பாரபட்சத்தைப் பற்றி யாரும் கேள்வி கேட்டது இல்லை. ஆனால் இப்பொழுது பெண்கள் விஷயத்தில் சமூகம் சற்று தாராளமாக நடந்துகொள்கிறது. விதவைகளும், விவாகரத்து பெற்றவர்களும் இப்பொழுது மறுமணம் செய்துகொள்ள முன்வருகிறார்கள். பெண் உரிமை இயக்கங்கள் இந்த மாறுதலுக்குக் காரணமாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

466. கற்பு என்பது ஓர் உயர்ந்த விஷயமாகத் தெரியலாம். ஆனால் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளுக்குத்தான் தன்னுடைய சொத்தைக் கொடுப்பேன் என்று ஆண்கள் கேட்பதால்தான் பெண்கள் தன்னுடைய கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.
467. உழைக்கும் வர்க்கத்தில் உள்ள ஆண்கள் மிகவும் physical ஆக இருப்பார்கள் என்பதால் மனைவிமார்களை அவர்கள் அடிப்பது என்பது மிகவும் சகஜம். கலாச்சாரம் உயரும்பொழுது அடி, உதைக்குப் பதிலாகத் திட்டு வருகிறது. மிகவும் பண்பானவர்கள் இந்தத் திட்டுவதைக்கூட நிறுத்தி மனைவியின் குறைபாடுகளைத் தங்கள் குறைபாடுகளாக ஏற்று, மெளனமாகிவிடுகின்றனர்.
468. ஆண்கள்தான் முதலில் பெண்களை நாடிப் போவார்கள். பின்புதான் பெண்களும் பதிலுக்கு response கொடுப்பார்கள் என்று உலகம் நம்புகிறது. ஆனால் இவ்விஷயத்தை ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்தால் உண்மை வேறு என்று தெரிய வருகிறது. முதலில் வலை விரிப்பதே பெண்கள்தான். வலையில் வீழ்வதே தெரியாது ஆண்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டு, பின்னர் தாங்கள்தான் முதல் நடவடிக்கை எடுப்பதாக நினைக்கிறார்கள்.
469. காதல் உறவுகள் அதில் ஈடுபடும் ஆண்களையும், பெண்களையும் அந்த நேரம் உற்சாகம் ஊட்டுகிறது என்பது உண்மை. ஆனால் திருமணம் எனும்பொழுது அதனோடு பொறுப்பு, பாரம் எல்லாம் வந்துவிடுகிறது. அதனால் முன்பிருந்த உற்சாகம் குன்றிவிடுகிறது.
470. இந்தியச் சமூகம் இந்நாட்டுப் பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கும் உரிமையைத் தருவதில்லை. மேலை நாட்டுப் பெண்கள் இந்த உரிமையை எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இங்கே நிறைய பேர் வேலை, உத்தியோகம் என்று அதிலேயே மூழ்கிவிடுவதால் திருமணத்தைப்பற்றி யோசிக்கக்கூட நேரம் இல்லாத நிலைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். இறுதியில் யோசிக்க

அவகாசம் கிடைக்கும்பொழுது வயது தாண்டிவிடுவதால் திருமணமே தேவையும் இல்லை என்ற முடிவுக்கும் வந்துவிடுகிறார்கள்.

- திருமணம், பிள்ளைப்பேறு என்ற பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மீக முன்னேற்றத்தை நாடும் சுதந்திரத்தை இந்தியப் பெண்களுக்கு அன்னை அளிக்க விரும்பினார். அவர் வழங்கும் சுதந்திரத்தை ஏற்க பெண்கள் முன்வர வேண்டும்.
471. துணிமணிகள், ஆபரணங்கள் மற்றும் சமையல் பாத்திரங்கள் என்று இவற்றின் மேல் பெண்கள் கொண்டுள்ள மோகம் அவருடைய personality வளர்ச்சிக்குப் பெரிய தடையாக உள்ளது. இவற்றிலிருந்து அவர்கள் விடுபட்டார்கள் என்றால், பர்சனாலிட்டி வளர்ச்சிக்குண்டான உயர்ந்த வாய்ப்புகள் அவர்களுக்குத் தெரிய வரும்.
472. அழகான நடிகைகள் தங்களுடைய உடல் அழகை ஒரு பணம் ஈட்டும் சாதனமாகப் பயன்படுத்தி சம்பாதிக்கிறார்கள். எந்தத் திறமையையும் நாம் பணமாக்கலாம் என்பதை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, பணம் சம்பாதிக்க அழகைப் பயன்படுத்துவதும் தவறில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.
473. தம்முடைய நிலைக்குக் கீழ் இறங்கித் திருமணம் செய்து கொள்பவர்கள் அந்தளவிற்குத் தம்முடைய சிறப்பை இழக்க நேரிடும். தம்முடைய நிலைக்கு மேல் திருமணம் செய்து கொள்பவர்கள் அந்த அளவுக்குத் தம்முடைய அந்தஸ்தை உயர்த்திக்கொள்வார்கள். பொதுவாக நிலையை உயர்த்திக் கொள்வதில் தான் எல்லோரும் ஆர்வமாக உள்ளார்கள்.
474. பொதுவாக, கணவன்மார்களுக்கு மனைவிமார்கள் காட்டும் மரியாதை என்பது அவர்கள் பெறும் வருமானத்தைப் பொருத்தி-ருக்கிறது. நல்ல சம்பாத்தியம் இல்லாத கணவன்மார்களைக் கவனித்துப் பணிவிடைசெய்யும் மனைவிமார்களைக் காண்பது அரிது.
475. கூட்டுக்குடும்பமாக இருப்பதற்குக் குடும்பப் பாசம் ஒரு காரணமாக இருக்கும். தனிக்குடித்தனம் போகும் அளவிற்கு வருமானம் இல்லாததும், திருமணமான மகன் பெற்றோர்களுடனேயே இருப்பதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கும். நிலத்தை மையமாகக் கொண்டு இயங்கும் கிராமிய வாழ்க்கையில் விவசாய வேலைக்கு

நிறையபேர் தேவைப்படுவதால், கூட்டுக்குடும்பமாக இருந்தது உதவியாக இருந்தது. நகரங்களில் வீட்டு வசதி பற்றாக்குறை இருப்பதால், சிறுசிறு வீடுகளில் தனிக்குடித்தனம் நடத்துவதே பெரும்பான்மையாக இருக்கிறது.

476. மாமியார், மருமகளுக்கு இடையே எழும் தகராறுக்குக் காரணம் தாயாருக்கு மகனாகவும், மனைவிக்குக் கணவனாகவும் இருக்கும் அந்த ஆண்மகன் யாருக்குச் சொந்தம்என்பதில் எழும் தகராறாகத் தெரிகிறது. தாய், பிள்ளை, கணவன், மனைவிஎன்ற இரு உறவுகள் வெவ்வேறு உறவுகள். இதில் போட்டி எழுவதற்கு அவசியம் இல்லை. இரண்டு தாயாருக்கிடையே போட்டி அல்லது இரண்டு மனைவிமார்களுக்கிடையே போட்டிஎன்றாலும் அர்த்தம் இருக்கிறது. தாயாருக்கும், மனைவிக்கும் எழும் போட்டியில் அர்த்தமேயில்லை. காரணமே இல்லாமல் இந்தப் போட்டி தொடர்வது புதிராக உள்ளது.
477. மனைவிமார்களால் அவமானப்படுத்தப்படுகின்ற கணவன்மார்கள் வருமான விஷயத்தில் பின்தங்கிவிடுகிறார்கள். மனைவிமார்கள் தங்களுடைய செயல்பாட்டை மாற்றிக் கொள்ளும்வரை இப்படி பின்தங்கிய கணவன்மார்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது கடினம்.
478. வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக இருக்கின்ற ஆடவர்களும், வாழ்க்கையில் பெரிதாகச் சாதிக்க முடிவதில்லை. மாமனார் வீட்டில் இருப்பது அவருடைய முன்னேற்றத்தை ஏதோ ஒரு வகையில் தடுக்கிறது.
479. பல ஆண்கள் தங்கள் மனைவிகளின் பெயரில் வீடு வாங்குகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதில் ஆபத்தும் இருக்கிறது. மனைவி விலக நேரிட்டால், கணவன் வீட்டை இழக்க நேரிடும்.
480. பொறுப்பற்ற மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் மகன் திருந்திவிடுவான்என்று பல பெற்றோர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் எல்லோர் விஷயத்திலும் இது உண்மையில்லை. பொறுப்பற்ற தன்மை ஓர் ஆணின் பர்சனாலிட்டியில் ஊறிப்போயிருந்தால், திருமணம் செய்துவைத்தாலும் அவன் திருந்தமாட்டான். ஒரு சில ஆண்கள்தான் பொறுப்பற்றவர்களாக இருந்து, திருமணத்திற்குப் பின் பொறுப்புள்ளவர்களாக மாறுகிறார்கள்.

தொடரும்.....

"ஸ்ரீ அரவிந்தம்"

லைப் டிவைன்

கர்மயோகி

XVIII. Mind and Supermind

Page No.159 / Para No.1:

We have been trying to form a conception of the supramental life. We were at pains to arrive at the essence of that life. That life is securely possessed by the divine soul in the being of Sachchidananda. That life is to be manifested by the human soul in this body. This is, in truth, the body of Sachchidananda. It is formed here into the mould of mental and physical living. This life appears to have no connection with the life we live. Life exists between mind and body. Body and mind are our normal existence. Mind and body are the two noble ends of our existence. What is conceived as supramental life appears more as a state of being than actual life that is lived. Maybe it is a state of consciousness. Or it is a state of active relation and mutual enjoyment. It is closer to the lives of disembodied souls. And it seems to be the experience of a world without physical forms. It looks to be a world where souls are differentiated, not bodies. It is a world of joyous infinities. Surely it is not a world of form-imprisoned Spirits. We know our existence. It is a world of form-trammeled force. It is a life of form-

imprisoned minds. It is one of limitation. The limitation arises from the form of the body.

Page No.159 / Para No.2:

We have striven for a conception. It is the conception of that infinite being. It is also a conscious-force and self-delight. Our world is a creation of That. Our mentality is a perverse figure of it. We have tried to give ourselves an idea of divine Maya. Similarly we tried about Truth-consciousness and Real-Idea. The Existence is universal and transcendent. Its force creates the universe. It creates by conceiving, forming, governing and ordering. The cosmos thus created is its manifested delight of being. There are four great divine terms above and three other terms below. Mind, life and body are the three. We should study the connection between the four above and three below. Apparently there is this undivine Maya. It is the root of all our striving and suffering. We have not scrutinized this. We need to know how these three precisely develop out of the other divine reality. That reality is divine Maya. Till we have done this, the world is not explained to us. It is to weave the missing cords of connection. Till then the doubt will persist. It is the doubt of a possible unification. It doubts the very possibility of a basis for their unification. We know the world has come forth from Sachchidananda. It subsists in His being. We conceive that He dwells in it as the Enjoyer and knowledge, Lord and Self. Our sensation, mind, force and being are dual terms. We know these are only the representation of His delight, His conscious force, and His divine existence. They are actually so much the opposite of what He really is. He supernally is. We cannot attain to the divine living as long as we dwell in its opposite here. We can only exalt this lower being into the higher

status. Or we can exchange them. Our body can be exchanged for that pure existence. Life can be exchanged for that pure condition of conscious-force. Our sensation and mentality can be exchanged for that pure delight and knowledge. They live in the truth of the spiritual reality. It means we must abandon our earthly existence in favour of a divine living. We give up our limited mental existence. We get some pure state of the Spirit. Or we get some world of Truth of things. If such exists, it is divine Bliss, divine Energy, divine Being. In that case, perfection of humanity is elsewhere. It is not in humanity itself. It can have an earthly summit. It will be a fine apex of dissolving mentality. From there it takes a great leap into the formless being. Or it enters into the worlds beyond the reach of the embodied Mind.

Page No.160 / Para No.3:

What then is the reality? What do we call undivine? The four divine principles go into action. They create this universe of forms. It is a necessary action. This universe of forms is created inside the Divine existence. It is not outside it. This divine existence, conscious-force, and bliss is Sachchidananda. This is the domain of the working of the divine Real-Idea. We believe that there cannot be any real play of the higher divine consciousness in the world of forms. This is not a reasonable belief. These forms exist with their immediate supports. It has mental consciousness, energy of vital force. And it has formal substance. To us, these must necessarily distort that which they represent. This is not true and need not be true. There is another possible way. It may even be probable. The pure forms of mind, life and body may be found in the divine Truth itself. They are, in fact, subordinate activities of its consciousness. They are

part of the complete instrumentation of the supreme Force. Mind, life and body must be capable of divinity. They work during the short period of one single life. All their potentials cannot be exhausted in this period. It is science that speaks so of the terrestrial evolution. These three living principles working in the body will not so exhaust themselves. They work as they do now because they are by some means separated in consciousness from their divine Truth. The expanding energy in humanity can abolish this gap. Then their present functioning will be converted. It would be naturally converted by the supreme evolution. It is a progress into that pure working which they have in their Truth-consciousness.

Page No.161 / Para No.4:

In that case a further possibility arises. Mind can manifest and maintain the divine consciousness in the human mind and body. The divine consciousness need not stop there. It can proceed further. Its conquests can increase. It can remould mind, life and body themselves into a more perfect image of its eternal Truth. Such a goal can be realized not only in the soul but in the substance of the being. It would be the kingdom of heaven on earth. The first of these victories is internal. It has been achieved in various degrees by many upon earth. The other is external. It was not more or less realized in the past alone. It is the first type for future cycles. It is still held in the subconscious memory of the earth-nature. It may be intended as the coming victorious achievement of God in humanity. This is earthly life. It need not be a wheel of half-joyous, half-anguished effort. This too can be attained. Thus the glory and joy of God can be made manifest upon earth.

Page No.161 / Para No.5:

If that is so, then it is possible to manifest and maintain divine consciousness in the human mind and body. In the end the divine consciousness might increase its conquests. It can even remould mind, life and body into a more perfect image of its eternal Truth. Such a realization begins in the soul and finally extends its kingdom of heaven upon earth to the substance of the human being. The first of these victories is internal. It has certainly been achieved by some in a greater or less degree. Maybe many have accomplished it upon earth. The other is external. It has never been realized in the past. It could have been the first type for future cycles. It is still held in the subconscious memory of the earth-nature. It may yet be intended as a coming victorious achievement of God in humanity. Today this earthly life is forever a wheel of half-joyous half-anguished effort. Its attainment of its full glory may be intended. There is hope for the joy of God made manifest upon earth.

Page No.161 / Para No.6:

Mind, Life and Body have their supreme sources. There they must exist in their integral completeness of the divine manifestation. There they are informed by the Truth and not cut off from it by separation. Presently we live in ignorance. This then is the problem that we have next to consider. For there they must already have their perfection. We are growing towards that perfection. We are only the first shackled movement of Mind. Mind is only evolving Matter. Matter is the involution in form of the Spirit. We are not yet liberated from those conditions and effects. It was a plunge of Light into its own shadow. The darkened material consciousness of physical Nature

is created by it. The divine Real-Idea must hold the type of all perfection towards which we grow. So also the terms of our highest evolution. They must be there formed and conscious. It is for us to grow towards them. It is the pre-existence in the divine knowledge of our goal. Our human mentality names and seeks it as the ideal. The Ideal is an eternal Reality which we have not yet realized in the conditions of our being. It is not a non-existent ideal which is yet to be created. It is not as if the Eternal and Divine has not yet grasped the Ideal and only we the imperfect beings have glimpsed it and we are going to create it hereafter.

Page No.162 / Para No.7:

Mind, first, the chained and hampered sovereign of our human living. Mind, in its essence, is a consciousness. It measures, limits, cuts out forms of things from the indivisible whole. It contains them as if they were a separate integer. The cut out parts exist only as parts and fractions. It is obvious. The ordinary relation with these parts for the Mind is its commerce. It feels it can deal separately with each one of them. It does not treat them as aspects of a whole. Mind knows they are not things in themselves. Still, Mind feels obliged to deal with them as if they are things in themselves. Otherwise, Mind cannot subject them to its own characteristics. This is an essential characteristic of Mind. It conditions the workings of all its operative powers. They are conception, perception and sensation. It does so even when it deals with creative thought. A man receives his salary. At once, at least some begin to think it is all by itself a separate entity. The salary is all his own, for him to possess. Once he possesses it, he can be creative. He can gamble the money as he chooses. To him his

salary is a part that is a whole. Really one month's salary is $1/360^{\text{th}}$ reward for his entire career for one who serves for 30 years. It does represent a similar fraction of responsibility for his future. $1/360^{\text{th}}$ of his family's future welfare – son's education, daughter's wedding, family's commitment to social functions, family health, etc. – is contained in that one month's salary. The salary is a part of his whole career. It is a financial part. It is not a whole in itself. It does not admit of dimensions of dissipation to which it can be used. Those dimensions are not the real part of it. **They are creative expressions of his dissipative personality, inadmissible in the scheme of salary or family.** Mind conceives, perceives, senses things as if rigidly cut off from a background or a mass. Mind employs them as fixed units of the material given to it for creation or possession. All its actions and enjoyment deal thus with wholes that form part of a greater whole. These subordinate wholes are again broken up into parts. They are also treated as wholes for the particular purpose they serve. Mind may divide, multiply, add or subtract, but it cannot get beyond this mathematics. A family is an integral part of a village or community. The views of the village are the sum total of the views of these families. Suppose an issue arises and one family has a pronounced opinion about it. Its opinion has some value or impact on the village if the family expresses it in the assembly or sticks to it while being a member of the community. Thus it behaves as an integral part of the community. Suppose, the family chooses to treat itself as a whole outside the community and cuts itself out and takes itself out of the purview of the village, it is lost to the whole and it loses the privilege of being part of the whole. Going out of the village, the family may discuss its view in depth, analyse

its parts, and give it political, philosophical, theoretical significances. All that is lost to the village. In fact, all is lost in every sense of the word to the whole, as well as the part. When the Mind tries to go beyond and tries to conceive of itself as a real whole, it loses itself in a foreign element. It falls from its own firm ground into the ocean of the intangible. It falls into the abysses of the infinite. There it can neither perceive, conceive or sense. Nor can it deal with its subject for creation or enjoyment. A family that has moved away from the village cannot meaningfully exert itself with respect to its views outside the village. Mind, of course, is free to conceive, perceive or sense the infinite. Or it may try to enjoy its possession of the infinite. It cannot lay its hands on it. It will only arrive at a figure of the infinite. Liberty, equality, fraternity could only come to the revolutionaries as a figure - no further unjust tax. Mind can touch a formless vast, not the real spaceless infinite. A child given freedom from the family and society and put on the road does not directly enter the infinite zones of freedom for the soul's growth. It finds itself in a daze where all psychological supports are removed and it is left rootless. The moment Mind tries to deal with the situation of freedom, it tries to possess it as possession. This is its natural tendency. At once its inalienable tendency to delimitation arises. Thus Mind finds itself handling forms, images or words.

- * The Rishi's siddhi reduces itself to a mantra.
- * The party's policies turn into slogans.
- * **The part receives the whole as a symbol, figure, form or words.**

To the mind infinity is a word or a figure. Mind cannot possess the infinite. It can only suffer it to possess it. The retailer cannot possess the manufacturer, not the volunteer can possess the party. They can allow the immense whole to possess them. It can only blissfully helplessly lie under the luminous shadow of the Real. It is cast down from the planes of existence beyond its reach. The possession of the infinite cannot come except by an ascent to those supramental planes. The retailer cannot possess the manufacturer unless he raises himself to the position of the manufacturer. Nor the knowledge of the infinite can come to the Mind except by an inert submission of Mind to the descending messages of the Truth-conscious Reality. There is no way the volunteer who shouts the slogans can know of the policies of his party except by reading the literature that comes down from the head office.

Page No.163 / Para No.8:

The above is an essential faculty of Mind. It is also an essential limitation that accompanies the Mind. They are the truths of Mind. It is this that fixes its real nature and action. They are *swabhava* and *swadharma*. Here is the mark of the divine fiat. It assigns Mind its office in the complete instrument of the supreme Maya. This office is determined by that which it is in its very birth. It is from the eternal self-conception of the Self-existent. That office is to translate always infinity into the terms of the finite. **The lawyer is there in the court to translate the verbosity of the client into the terms of law.** Mind does it by measuring off, limiting, piecing. Actually it does this in our consciousness to the exclusion of the true sense of the infinite. Lawyers sometimes prepare the case of the client

so well that it does not serve the interest of the client. Doctors looking at the disease and deciding on an operation are often totally divorced from the needs of the patient's health. Mind **only does this because its duty is to convert the infinite into the finite**. Therefore Mind is the nodus of the great Ignorance, because it is that which originally divides and distributes. Mind is even mistaken for the cause of the universe. They also mistake Mind for the whole of the divine Maya. The divine Maya comprehends *Vidya* as well as *Avidya*, knowledge as well as Ignorance. Here is an obvious fact. The finite is only an appearance of the infinite. It is a result of the action of the infinite, a play of its conception. Therefore the finite cannot exist except by the infinite. The finite lives in the Infinite. It lives with the infinite as its background. The finite is the form of that stuff and action of that force. Therefore, there must be an original consciousness which contains both the finite and the infinite. It views both at the same time. That original consciousness is intimately conscious of all the relations of the one with the other. In that consciousness there is no Ignorance because there the infinite is known and the finite is not separated from it as an independent reality. It is just like the corporate headquarters contains the branch office and the regional office. It includes both these units. It is a subordinate process of delimitation – otherwise no world can exist. Mental consciousness is ever dividing and reuniting. Life's consciousness is an ever divergent and convergent action. Matter is an infinitely divided and self-aggregating substance. They all come by one original principle and act. So, they come into phenomenal being. This subordinate process, He says, may be called the divine Mind. It is the process of the eternal Seer and

Thinker. It is perfectly luminous. He is perfectly aware of Himself and all. He knows well what He does. He is conscious of the infinite in the finite. It is He who creates it there. It is the working of the Real-Idea. It is a subordinate process. Obviously it is not a separate process. Real-Idea is the Supermind. It must operate through what He has called the apprehending Supermind. It too is a movement of the Truth-consciousness.

Page No.164 / Para No.9:

That apprehending consciousness is the *Prajnana*. It places the working of the indivisible ALL before the consciousness of the same ALL. The indivisible ALL is active and formative. It is done as a process. What is placed before the ALL is the object of creative knowledge. The consciousness of the ALL is originative. It is cognizant as the possessor and witness of its own working. It is like a poet viewing the creation of his own consciousness placed before him. The creations are considered as if they are other than their creator and his creative force. Yet all the time, it is no more than the play of self-formation of his own being. It is in itself indivisible from its creator. Thus *Prajnana* makes the fundamental division. It leads to all the other divisions, the division of the Purusha from the Prakriti. Purusha is the conscious soul who knows and sees by his vision, creates and ordains. Prakriti is the Force-Soul or Nature-Soul which is his knowledge and his vision, his creation and all-ordaining power. Both are one existence, one Being. The forms seen are created and multiple forms of that Being. They are placed by Him as knowledge before Himself as knower. It is placed by Himself as Force before Himself as 'Creator'. Then the Purusha pervades the conscious extension of his being.

Purusha presents at every point of himself as well as his totality. It inhabits every form. It regards the whole as if separately from each of the standpoints he has taken. He views and governs the relations of each soul-form of himself with other soul-forms from the standpoint of will and knowledge appropriate to each particular form.

Page No.165 / Para No.10:

Thus the elements of division have come into being. The aspects of the One are infinity, omnipresence and multiplicity. These aspects of the One that we find before the division are preserved in altered forms in the divided condition. Thus the infinity of the One becomes Time and Space. The translation is by an extension of the Self-conception. It is a self-conscious self-extension. The omnipresence translates itself into a multiplicity of the conscious soul. Sankhya calls it the many Purushas. The multiplicity of soul-forms has translated itself into a divided habitation of extended unity. These divided habitations are inevitable. Because the multiple Purushas do not each inhabit a separate world of their own.

They do not each possess a separate Prakriti building a separate universe. But they all enjoy the same Prakriti. It is natural, as being only soul-forms of the one, they preside over the multiple creations of His power. Yet they have relations with each other in the one world of being created by one Prakriti. The Purusha in each form actively identifies himself with each. He delimits himself in that and sets off his other forms against it in his consciousness as containing his other selves. They are identical with his being but different in relation, different in various extents, various ranges of movement and various views

of the one substance, force, consciousness and delight. Each is equally deploying there at any given moment of Time. Or, it is so in any given field of Space. This is not a binding limitation in the divine Existence as it is perfectly aware of itself. This is not an identification to which the soul becomes enslaved and which it cannot exceed. Now we are enslaved to our self-identification with the body and that prevents us from exceeding it. So also we are unable to exceed our identification with our conscious ego. Here we are unable to escape from a particular movement of our consciousness in Time. It determines our particular field in Space. All this is granted. Still there is a free identification from moment to moment. We have our inalienable self-knowledge of the divine soul. It prevents us from fixing itself in an apparently rigid chain of separation and Time succession. Our consciousness seems to be fixed and chained in such a one.

Let us consider a human analogy for creation. Man is the individual society has created for the purposes of great efficiency. Society can be considered as a whole and be compared to the universe. In that case humanity will be its transcendent aspect. Humanity is the unorganized, widest mental existence on earth. Society is the organized human universe spread all over earth, next only to the theoretical mental existence, humanity. Society fulfils itself in the individual citizen and the individual citizen fulfils himself in the society. Society creates points of concentration known as individuals and first achieves its goal in them. When each such millions of individuals are so saturated by the intense power of universality, the lone individual aims at reaching transcendental status through universality. **This is the process of creation but a reversal of ignorance occurs**

through ego for which Mind serves as the instrument. Such a reversal is crystallized in the Surface being which is the reversed version of the wider universal subliminal Mind. It is on the surface the infinite of the subliminal becomes the infinitesimal finite through the offices of Mind, Time and Ego. The dividing operation of the Mind enables the successive processive movements of Time which by an ignorant selfish motive are crystallized as ego.

Society creates its wealth in an individual so that it can create in agriculture what Nature produces or create new non-existing products through Mind and factory to be distributed by trade and commerce to all its members. The accumulated wealth of a single person turns into the capital of a business which is organized by a manager where individual workers carry out the instructions of the manager who after all makes the creative conceptions of the owner dynamic. So far it is national service through national production. Enters the ego, the surplus of the capital production becomes the profit of the owner. Manager's dynamism gets separated from the owner's conception and the worker's execution. When the ego dissolves, a company becomes a productive unit of the society. In a company there are positive and negative sides of profit and loss. It is because of ego. Even if ego is not there, there can be a loss because of market conditions. It is not a loss to the nation, but the loss is confined to that unit of production which may dissolve. Its dissolution adds to the knowledge of the experience of the whole. We can tabulate the process of creation on one side and process of production on the other side. It may not have the one to one correspondence, but the parallel will not only be evident but will help us understand the process of creation better.

1) The Absolute <i>IS</i> . It has <i>ALL</i> in all, needs nothing.	1) The accumulated capital is a great success and an end in itself. It has <i>ALL</i> and commands <i>ALL</i> . It needs nothing.
2) It seeks delight.	2) The capital seeks the joy of earning profit.
3) Of all delights, self-discovery is the greatest. So it chooses to lose itself into Itself.	3) The capital chooses to lose itself in a company and its production, hoping to increase itself through profits.
4) It wills creation. Its will is Maya. Maya is its consciousness. Maya goes into action, creates Sat.	4) The owner decides to found a company. His bank deposits turn into his capital. His will founds a company.
5) At the point where Maya separates from the Absolute, Supermind is born.	5) As the owner decides to act, a Board is born.
6) Supermind divides Sat into Sat, Chit, Ananda.	6) The Idea of a company divides the company into the owner, Board and executives.
7) Sat divides into Atma, Purusha, Ishwara.	7) The owner divides into founder, governing body and executive wing.

8) Maya, Purusha, Prakriti are their powers.	8) Creation of goals, devising of plans, execution of them are their respective duties. The founder conceives of a creative company.
9) Maya conceptively creates, Purusha dynamically executes. Ishwara does both, conceptively creates and dynamically executes.	9) The Board dynamises the owner's conception and executes that conception. The executive officers conceive of these plans and have them executed in full.
10) The Absolute has created a new delight and the creation returns to the Absolute through evolution.	10) The capital has created newer profits and returned to the bank as original deposits.
11) Brahman, Purusha, Ishwara, Maya, Prakriti, Ishwara are <i>ONE</i> .	11) The founder, the Board, the officers, the Idea, the Plan, the Profits are all <i>ONE</i> .
12) It is Maya that becomes Prakriti and Ishwara.	12) It is the aim of the founder that becomes the dynamism of the Board and the execution of the officers.

Intellect can handle only the concrete material parts of creation such as Maya, Sachchidananda, Supermind, Mind, etc. or the aim, plan and execution of the company, Maya, etc. have subtle parts that are not spiritual and causal parts that are spiritual and supramental. Intellect cannot grasp them. The subtle parts require insight and better still intuition and the causal parts integral experience. In a company production, sales,

order, administration, profits are material parts which anyone with an intellect can understand. The sensitivity of local culture seen in the officers, staff and workers cannot be seen by a foreigner. They are subtle. Only a subtle local person can sense it. Market movements, government policies, global fashions essentially determine the sales of our company. No amount of cultural sensitivity of local traditions can make workers, managers, owners perceive that. One needs political experience, global vision, knowledge of social evolution which are in the causal plane. To take the analogy to a greater detail, though possible is not desirable because at every stage there is a reversal which tends to become complex. **Until one has a comprehension that discovers the complexity as rich fullness and not a complication, such an attempt will not yield the desired results.** We handle Sat and the creation that emanates out of it as we concern ourselves with organized society and neglect the humanity that is outside it. *Asat* remains outside. Creation includes that part also if we aim at integrality. An analogy or example is a process of mentalisation, an activity of the Mind. And as such it can handle only one part or one side. So, our parallels have a logical limit. It can move from insight into intuition, but is overwhelmed by integral experience.

Page No.165 / Para No.11:

Thus the depiecing is already there. Depiecing is the relation of form with form as if they were separate beings. A family of five children after wedding can set up separate houses. That will initiate the division. As the being is separated, so the will-of-being too is divided from the will-of-being. Separated, they act as separate forces. It is customary in a company for several sales teams to go out competing with each other

destroying the prospects of the company. So too the knowledge-of-being is separated from the knowledge-of-being and behave as if they have emanated from different consciousness. After all, the separation or division is only apparent, 'as if' because the divine soul is united, remains united and is not deluded. It is aware of all phenomena as its parts. It keeps hold of its existence in the reality of its being. The divine soul does not forfeit its unity. The divine soul uses mind as a subordinate action of the infinite knowledge. It means it defines things subordinate to its awareness of infinity. The European countries were separate till EU came into existence. Now, too they are independent in several ways but underlying them all is the EU. The delimitation is not a demarcation that once and for all tears the one away from the other. It is delimitation dependent on its awareness of essential unity which is a totality. This must be distinguished from the pluralistic totality of sum and collective aggregation. (This is like gathering all the parts of a machine in a basket). It is not unity or totality of the Supermind. It is another phenomenon of Mind. Thus there is no division or limitation. The soul uses its defining power for the play of well-distinguished forms and forces and is not used by that power. A running machine enjoys its parts actively and cohesively cooperating with other parts. The soul of the machine is the design by which her parts are gathered into the form of the machine which releases the force of the engine.

Page No.166 / Para No.12:

Mind is an action of the Infinite. It divides as well as aggregates ad infinitum. Mind is infinite because it is only the subordinate action of the Supermind which is infinite. It reverses division into aggregation as love once generated cannot

extinguish itself; it can only change its form. Here the direction changes, hence division becomes aggregation. It cuts up the being into wholes. Further the wholes are cut up till the vestige becomes atom and primal atoms. If it could, it would cut these primal atoms too till it touched nothingness. But it cannot because there is a saving knowledge of unity behind in the Supermind. The Supermind knows every whole, every atom to be a concentration of all-force, of all consciousness, of all being into phenomenal forms of itself. We now know the atom is a concentration of all-force. The phenomenal division of Matter into atoms reaches at its tether end the reality of being, consciousness or force. The unity is there fully preserved. The dissolution of the aggregate into infinite nothingness is to Supermind a return to its original unity of self-concentrating conscious-being. Whichever way its consciousness proceeds, by the way of infinite division or by the way of infinite enlargement, it arrives only at itself, at its own infinite unity and eternal being. A work takes some time. By efficiency we reduce the time. In practice a 40-fold reduction was seen in ship building. As the Time reduces, efficiency rises. Theoretically Time can reach zero when efficiency is infinite because it is from infinity Time arises. When the action of the Mind is consciously subordinate to the Supermind, Mind too knows the full reality of truth. The question of ignoring the truth does not arise. There is no real division, only an infinitely multiplied concentration into forms of being. There is an arrangement of the relation of those forms of being to each other. In this arrangement, division is a subordinate appearance of the whole process necessary to their spatial and temporal play. If a company has 1000 units, all of them appear fully divided. In fact, there is no division. The units need to function

separately for their effective existence. You may divide to any extent. You may get down to the most infinitesimal atom. Or it may be the most monstrous possible aggregate of the worlds and systems. Still, you cannot get by either process to a thing-in-itself. All are forms of a Force which alone is real in itself, while the rest are real only as self-imagings of manifesting self-forms of the eternal Force-Consciousness. However much we divide the earth into individual land holding, the Earth remains undivided.

Page No.167 / Para No.13:

Wherefrom does the limiting *Avidya* proceed. We see there is no ignorance created by Mind. *Avidya* is the fall of mind from Supermind. Real division is only a consequence of that fall. What is the exact perversion of the supramental function that created division and ignorance? It proceeds from the individual soul viewing everything from its own standpoint excluding all others. It is an exclusive concentration of consciousness. It is an exclusive self-identification of the soul with a particular spatial and temporal action. Such an action is only a part of its own play of being. It starts from the soul ignoring the fact that all others are also itself. The truth is all other action is its own action; all other states of being and consciousness are equally its own. One particular moment in Time, one particular standpoint in space, one particular form it presently occupies are equally its own action. Exclusive concentration, concentration on the moment, the field, the form, the movement so as to lose all the rest. It has then to recover the rest by linking together the succession of moments. Similarly the succession of points of Space is linked. The succession of

movements in Time, the succession of forms in Time and Space are linked so. It has thus lost the truth of the indivisibility of Time. So also, the indivisibility of Force and Substance is lost. It is an obvious fact that all minds are Mind taking many standpoints. All lives are one life developing many currents of activity. All body and form are one substance of Force and consciousness concentrating into much apparent stability of force and circumstances. But in truth all these stabilities are really only a constant whorl of movement repeating a form while it modifies it. They are nothing more. **For the Mind tries to clamp everything into rigidly fixed forms. To it they are apparently unchanging or unmoving external factors. It does so because Mind cannot act otherwise.** Mind can handle only a limited factor. Doing so, Mind thinks it has got what it wants. In reality, all is in a flux of change and renewal. There is fixed formation in itself and no unchanging external factor. Man is an object constantly on the move. A photo of his is a representation of a still posture of his at one given moment. It is no use understanding the whole man from one photo or several photos. Only the eternal Real-Idea is firm and unchanging. Life is not fixed. Mind tries to attribute fixity to what is not fixed. These truths Mind once knew and has now lost. It must rediscover them. Mind does know these truths, but all of them are held back in its consciousness in the secret light of its self-being. And that light to it is darkness because it has created the ignorance. All this is possible because the dividing mind has become the divided mentality. One who works in an office has no right to the results of his work. He is entitled to his salary only. Mind is like the officer who divides the office from itself and tries to possess his work as his own. This

happened because Mind has become involved in its workings and in its own creations.

Page No.168 / Para No.14:

This ignorance is farther deepened in Man by his self-identification with the body. To us mind seems to be determined by the body. Mind is preoccupied with the body and devoted to the physical workings. Mind uses these physical workings for its conscious superficial action in this gross material world. Mind employs constantly the operation of brain and nerves. It is the mind that has developed brain and nerves in the course of its own development of the body. Mind is too absorbed in observing what this physical machinery gives it. It is unable to get back to its own pure workings. Its own pure workings are mostly subconscious to the mind. Still we can conceive of a life mind or life being. This life mind has got beyond the evolutionary necessity of this absorption. What the mind is not able to see, the life mind is able to see. It can even experience itself assuming body after body. It is not created in each body and ends with it. This life mind is only a physical impress of mind on matter. It is only a corporeal mentality that is so created. It is not the whole mental being. This corporeal mentality is our surface mind. It is merely the front which it presents to physical experience. Even in our terrestrial being, behind there is the subconscious or subliminal mind. It knows itself as more than the body. It is capable of a less materialized action. To this we owe immediately most of the larger, deeper and more forceful dynamic action of our surface mind. Our first realization is when we become conscious of it. To become conscious of it is to be aware of its impress on us. This is our first realization or the first idea of our inner being, Purusha.

People live in villages working on land. Urban citizens work in offices. This is physical work to earn their bread. Man's real life is in his soul, next it is in his mind and last it is in his vital life as seen in his organized power in elections. When he handles money he sees this power. This is equivalent to the *Pranamaya Purusha* now described.

Page No.169 / Para No.15:

This life mentality may get free from the error of body. Still, it does not make us free from the whole error of mind. Originally the individual soul regards everything from its own standpoint. That is the error. This life mentality is still subjected to that error. It can see the truth only as it presents itself from outside. Or else the truth rises up from the temporal or spatial consciousness. They are forms and results of past and present experience. It is not conscious of the other selves except by the outward indications. They are indications given of their existence, indications of communicated thought, speech, and action, result of action or subtle indications. (They are not felt directly by the physical being). These indications are of vital impact and relation. Equally it is ignorant of itself. For it knows of itself only through a movement of Time. It learns of them through a succession of lives in which it has used its variously embodied energies. Our physical instrumental mind has the illusion of the body. This life mentality is the subconscious dynamic mind which has the illusion of life. In that it is absorbed, and concentrated, by that it is limited, with that it identifies the being. Here we do not yet get back to the meeting place of mind and Supermind. That is the point at which they originally separated.

Page No.169 / Para No.16:

But there is still another clearer reflective mentality behind the dynamic vital mentality. It is capable of escaping from this absorption in life. It views itself as assuming life and body in order to image out in active relations of energy. It is the energy it perceives in will and thought. It is the source of the pure thinker in us. It is that which knows mentality in itself. It sees the world not in terms of life and body but of mind. When we get back to it, we sometimes mistake it for the pure spirit as we mistake the dynamic mind for the soul. This higher mind is able to perceive and deal with other souls as other forms of its pure self. It is capable of sensing them by pure mental impact and communication. It is no longer only by vital and nervous impact and physical indications. It conceives too a mental figure of unity. In its activity its will can create and possess more directly in other minds and lives as well as its own. It does so indirectly as in ordinary life. Even this pure mentality does not escape the original error of mind. It is still its separate mental self. It makes it the judge, witness and centre of the universe. Through it alone it strives to arrive at its own higher self and reality. All others are 'others' grouped to it around itself. When it wills to be free, it has to draw back from life and mind in order to disappear into real unity. There is still a veil created by *Avidya* between the mental and supramental action. An image of the truth gets through, not the Truth itself.

Page No.170 / Para No.17:

The veil must be rent. The divided mind must be overpowered. It must be silent and passive to supramental action. Then mind can get back to the Truth of things. There is a

luminous mentality. It is reflective, obedient and instrumental to the divine Real-Idea. There we perceive what the world really is. We know in every way ourselves in others and as others, others as ourselves. We find the all as the universal self-multiplied One. We lose the rigidly separate individual standpoint. It is the source of all limitation and error. Still, we perceive all that we took for ignorance is truth. What the Mind in ignorance took for truth is indeed truth, but truth deflected, mistaken, falsely conceived. We still perceive the division, the individualizing, and the atomic creation. But we know them and ourselves for what they and we really are. And so we find that Mind is really subordinate action and instrumentation of Truth-Consciousness. Mind is a dividing instrument, not a divided one. This can act in knowledge as well as in ignorance. Acting in knowledge, Mind enables the totality to raise its level of creativity and enjoyment to far greater levels. Acting in ignorance Mind sets up separate houses and fosters competitions with others and become the crooked instrument of the Veda. In an office or court or a school, let us see how this analogy works. In a court where 8 judges have to listen to 40 cases from 80 lawyers, if all of them turn up simultaneously and start working, there will be a rich chaos organizing confusion. The Sirastar schedules the cases, courts, lawyers according to a time table so that each judge will listen to cases in sequence from the concerned lawyers. Acting in knowledge Mind divides the functions in Time and Space so that work can proceed smoothly and fruitfully. Acting in ignorance Mind becomes possessive and competitive. Each judge says, "This is my court and no other judge can enter here." Each client says, "This is my lawyer who cannot appear for other cases." It is the enveloping Master consciousness which enjoys self-experience.

As long as Mind does not separate it, does not set up separate house, Mind is luminous. The moment Mind seeks its own benefit, it becomes crooked. Mind's function is to hold each part apart so that the being in its universality remains untouched and conscious. In an organization it is necessary that each person must be able to function independently as a subordinate part of the whole so that he can grow to his full stature and contribute to the organization his maximum. It is this function Mind is given in knowledge. It has to receive the truth of things and distribute it according to the unerring perception of a supreme universal Eye and Will. Now we see the greater is the division, the greater is the delight of the whole. It has to uphold an individualization of active consciousness, delight, force, and substance which derives all its power, reality and joy from an inalienable universality behind. It amounts to individuality in front, universality behind. The One has the multiplicity. It has to turn that multiplicity into an apparent division. This division defines the relationships. It holds each off against the other. It permits the divided parts to meet again and join. A class in a school consists of 30 pupils. As a class it is a whole, but each pupil is an individual. When the school is over the class breaks into its individual parts and disappears only to reassemble the next day. Separation does not destroy its basic unity. It has to establish the delight of separation and contact in the midst of eternal unity and intermixture. It has to enable the One to behave as if He were an individual dealing with other individuals but always in His own unity. And this is what the world really is. The apprehending Truth-Consciousness makes all this possible. The mind is the final action of this apprehending consciousness. What we call the Ignorance does not create a

new thing and absolute falsehood. It only misrepresents the Truth. The Ignorance is the Mind separated in knowledge from its source of knowledge. It gives a false rigidity and a mistaken appearance of opposition. It is in conflict with the harmonious play of the supreme Truth in its universal manifestation.

Page No.171 / Para No.18:

The fundamental error of the Mind is, then, this fall from self-knowledge. Self-knowledge is that by which the soul conceives of its individuality as a form of Oneness and knowing itself as one concentration of the universal. Instead this fall makes it see the individual soul as a separate fact and it makes itself the centre of its own universe. This is the original error. All its particular ignorance and limitations are contingent results. Mind views the flux of things only as it flows upon and through itself. It thus makes a limitation of being. From that proceeds a limitation of consciousness. Therefore a limitation of knowledge follows. Hence a limitation of conscious force and will and therefore of power. They lead to a limitation of self-enjoyment and therefore of delight. It is conscious of things and knows them only as they present themselves to its individuality. And therefore it falls into an ignorance of the rest. Thereby it falls itself into an erroneous conception even of that which it seems to know. Since all being is interdependent, the knowledge either of the whole or of the essence is necessary for the right knowledge of the part. Hence there is an element of error in all human knowledge. Our will is ignorant of the all-will. It must fall into error of working and a greater or less degree of incapacity and impotence. The soul's self-delight and delight of things ignores the all-bliss. By its defect of will and knowledge, it is unable to master its world. Therefore it must

fall into incapacity of possessive delight. And therefore suffering is there. Self-ignorance is therefore the root of all the perversity of our existence. And that perversity stands fortified in the self-limitation. Egoism is the form taken by the self-ignorance.

Page No.172 / Para No.19:

Ignorance and perversity are only distortions of truth. They are not the play of absolute falsehood. (Truth can be absolute, not falsehood. Falsehood has no such original status.) Ignorance is the result of mind viewing things in the division it makes, *avidyayam antare*. It should view itself and its divisions as instrumentation and phenomenon of the play of Sachchidananda. Man enjoying life in terms of health can last. Playing, exercise, good food, etc. can be enjoyable as well as health giving. Liquor, sex enable man to enjoy life but they will destroy health. If Mind gets back to the Truth it fell from, it becomes the final action of the apprehending Truth-consciousness. Then the relations it helps to create in that light and power will be relations of Truth and not of perversity. The Vedas called that deviation crooked. Truth is the divine being moving harmoniously in itself possessing its consciousness, will and delight. What we have is the warped and zigzag movement of mind and life. These are the contortions created by the soul once grown oblivious of the soul. It has to resolve back all error into truth. All our truth and error is a convulsive effort of sensation to realize immortality. We think our truth is heading towards immortality and our error is working in the opposite direction. The Truth is both are working in the same direction, the error supports the Truth in its struggle to reach immortality. So,

- Our right and wrong move towards immortality.
- Our power and weakness are a struggle of force to grasp capacity and strength.
- Thus our suffering is an endeavor to reach delight.
- Death is a process that ends in immortality.
- Our life and death are a constant effort of being to return to its original status.

159/1: We doubt the possibility of divine life on earth.

159/2: We must either exalt the lower faculties or exchange them with their purer forms.

160/3: Mind, life and body are separated from their original Truth by ignorance.

161/4: The internal conquest was achieved by many, not the external one.

161/5: The ideal of pure Mind, etc. are there or we mean to create them.

162/6: Mind deals with parts. It cannot possess the infinite unless it ascends.

163/7: Mind is a subordinate process of delimitation. It is really divine Mind. It is not a separate process.

164/8: The apprehending consciousness separates Purusha and Prakriti.

165/9: The Purusha rediscovers itself in each soul-form and refuses to lose its basic unity.

165/10: While the depiecing is there, Mind does not forfeit its unity.

- 166/11: The new factor of Avidya is created by Mind forgetting itself in its work.
- 166/12: Division leads to nothingness, the original state of Supermind.
- 167/13: Forgetting itself and identifying with Mind and Life, Avidya arises.
- 168/14: It is further deepened by its identification with the body. Releasing from it we see Pranamaya Purusha.
- 169/15: Pranamaya Purusha does not take us back to Supermind.
- 169/16: There is Manomaya Purusha. It is not our soul. It suffers from the mental error. It cannot break the veil between the Supermind and overmind.
- 170/17: Rend the veil, cease to reason, Truth awaits throned.
- 171/18: Fall from self-knowledge is self-ignorance the root of all perversity.
- 172/19: Distortion of the truth by ignorance makes Mind the crooked of the Vedas.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

பக்தன் நிலையில் நல்லது மட்டும் நடக்கும். யோகத்தை மேற்கொண்டால், நடப்பவை அனைத்தையும் நல்லனவாகக் கருதும் மனப்பான்மை வேண்டும்.

பக்தனுக்கு நல்லது மட்டுமே நடக்கும்.
யோகிக்கு நடப்பவை எல்லாம் நல்லவை.

தமிழ்நாட்டுப் பழமொழிகளும் ஸ்ரீ அரவிந்தமும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

கர்மயோகி

96. அதிக மகிழ்ச்சி நிலைப்பதில்லை.
☆ அதிகமாகும் மகிழ்ச்சி யோகத்தில் முடியும்.
97. நற்பண்பு மனத்தின் அணிகலன்.
☆ நற்பண்பு சமர்ப்பணத்தால் ஆத்ம பண்பாகும்.
98. நண்பனைப் பகைவனாக்காதே.
☆ பகைவன் நண்பனாகும் பண்பு.
99. அனுபவம் மிகச்சிறந்த ஆசான்.
☆ வாழ்வில் ஆத்மா பெறும் அனுபவம் பூரணயோகம்.
100. உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி உண்டானால்,
முகத்தில் அழகு உண்டாகும்.
☆ உடல் பெறும் மகிழ்ச்சி நன்றியறிதல்.

தொடரும்...

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

பூரணச் சரணாகதியின் பக்குவம், அன்னைசக்தியை மழையாக அழைக்கும். அம்மழை வந்தால் சரணாகதி பூரணமானதாக அர்த்தமன்று.

மழை வந்தால் பக்குவம் வந்ததாக அர்த்தம்.

'சாவித்ரி'

P.101 Into its forms the Child is ever born

அதன் ரூபத்துள் பிறந்த சிருஷ்டியெனும்
குழவி

- ☆ கடவுளின் பெருவெளியில் நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கும்,
- ☆ மெதுவான ஒரு தலைகீழ் மாற்றம் நடைபெற்றது.
- ☆ தெரியாத அனலினின்று வாயு வாந்தியாக வந்தது.
- ☆ அவ்விருண்ட சுருளினின்று கோடிக்கணக்கான நட்சத்திரம் எழுந்தது.
- ☆ பூமாதேவி புவியாய் மலர்ந்த நேரம் ஆண்டவனின் அடிச்சுவடு ஒலித்தது.
- ☆ புவியின் அஞ்ஞானப் புகை மண்டலத்தில்,
- ☆ மனம் பிறந்து, அதன் பார்வையுள் ரூபத்தைக் கொண்டந்தது.
- ☆ காரிருளுள் ஞான வித்தை தேடியது.
- ☆ குருட்டுப் பிடியுள் பாறையென தன் திட்டத்தைத் தீட்டியது.
- ☆ பிரம்மாண்டமான உலக யந்திரத்தை உறக்கத்துள் உற்பத்தி செய்தது.
- ☆ விழிப்பான அதன் ஆத்மாவினுள் ஐடம் ஜீவன்பெற முயன்றது.
- ☆ வாழ்வெனும் செவிலித்தாயென செயல்பட்டது.
- ☆ அனைத்தையும் உட்கொண்ட சூன்யம் பிறந்தது.
- ☆ பூமியின் பிளவில் காலத்தைக் கடந்தவன் பார்வை விழுந்தது.
- ☆ தூய்மையான அன்பின் பிரகாசமான தெளிவு;
- ☆ அப்பாற்பட்டதின் நிழல் அதனுள் பட்டது.
- ☆ ஐடமான இருளின் அளவற்ற உறக்கம் அதில் பிரதிபலித்தது.
- ☆ சிருஷ்டி தேடும் பிரம்மம் அசைந்தது.

- ☆ பிரபஞ்சச் சூறாவளியில் ஆத்மா கண்ட கனவு,
- ☆ வாழ்வின் ஜீவனில் மனமெனும் சக்தி ஓடிற்று.
- ☆ இறைவனின் இஷ்டம் ஐடத்திடம் உண்ட பால்,
- ☆ பிரம்மம் அதிசயமாய் ஜனித்தது.
- ☆ அனந்தமான அகண்டம், கண்டமான ஆத்மாவாயிற்று.
- ☆ கடல் சுருங்கி, விளங்கும் காலத்தைக் கண்ட துளி.
- ☆ காலத்தால் எழுந்த உடல், அளவற்றதின் அரண்மனையில் வந்தது,
- ☆ இப்புதிருக்கு விடைபெற வந்த நம் ஆத்மாக்கள்.

- ☆ சிருஷ்டியின் திட்டத்தையறியும் அகத்துள் உள்ள ஞானி,
- ☆ கூடினமான அடியின்பின் மறைந்துள்ளது.
- ☆ பார்வையைக் கடந்த உச்சியைப் பார்க்கும் எழுச்சி,
- ☆ பிறவி வாழ்வினுள் துள்ளி விழும் ஆழ்ந்த படுகுழி.
- ☆ காலத்துள் நகரும் பயணியை அழைப்பு எட்டியது,
- ☆ ஆழங்காணாத தனிமையுள் ஒதுங்கி நின்றது,
- ☆ வாய் மூடி ஊமையாகத் தனித்து உறுதியாகப் பயணம் செய்தான்.
- ☆ உலகத்தின் ஆசையை தாங்கி நின்றான்.

❀ ❀ ❀

P.102 A formless Stillness called, a nameless Light

ரூபமற்ற அமைதியின் அழைப்பு, இனம்
தெரியாத ஜோதி

- ☆ சலனமற்ற வெண்மையான கதிர் மேலேயிருந்தது,
- ☆ பிரம்ம மௌனம் அவனைச் சூழ்ந்தது.

- ☆ மலையேறும் பெருமுயற்சிக்கு முடிவென்பதில்லை.
- ☆ அதன் காவல் அணி விலகி லோகங்கள் வெளிவந்தன.
- ☆ இருந்தும் புலனறியாத காந்தம் ஆத்மாவைக் கவர்ந்தது.
- ☆ இயற்கையெனும் இமயமலைப் படியில் எழுந்த தனியுருவம்,
- ☆ விளங்காத முடிவை விபரமாக எட்டினான்.
- ☆ அது சிருஷ்டியின் சிறப்பான சிகரம்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

கடந்தகாலக் குறைகளைக் களைதல், எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்கு அவசியம். இன்று மனம் உண்மையால் உயர்ந்தால், சட்டத்தை மீறி, களையாத குறைகளைப் புறக்கணித்து, எதிர்கால முன்னேற்றத்தைத் தரும்.

*உண்மையின் உயர்வு சட்டத்தை மீறி
குறையை நிறைவாக்கும்.*

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

பற்றற்ற யோகியின் தீவிர தியானமும், உலகை மறந்த நிலையில் தன் நலத்தை மட்டுமே கருதும் சுயநலமியின் சுயநலமும் ஒரு வகையில் ஒன்று மற்றதைப் போலாகும். இருவர் தீவிரமும் ஒன்றே. ஒருவர் நாடுவது பரம்பொருள், அடுத்தவர் தேடுவது சுயலாபம்.

சுயநலமிக்கும் யோகிக்கும் ஒன்றே.

அன்பு அமிர்தமாகி, அபரிமிதம் அனந்தமாகும் அழைப்பு

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

கர்மயோகி

வாழ்வில் நமக்குத் தெரிந்த அனைத்தும் உண்மையில்லை.

அவை அறியாமைக்கு உண்மை.

இங்கு நிலை வேறு.

ஞானத்தில் எதிரானவையும் உண்மை.

எதிரானதின் உண்மை புரியும்பொழுது எட்டாத இலட்சியம் எட்டும்.

நம் நாட்டு விவேகம் பழமொழிகளாக வந்துள்ளது. அவ்வளவும் முன்னோர்கள் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. இன்றும் எவரும் உண்மையெனக் காண்கின்றனர். ஆனால், அவை எதுவும் அன்பருக்கு உண்மையில்லை. (நாம் ஏற்றால் பலிக்கும். அன்னையை ஏற்றால், அவை உண்மையில்லை). உதாரணமாக பழகப் பழக பாலும் புளிக்கும் என்பது பழமொழி. அன்னையை ஏற்ற இருவர் பழக ஆரம்பித்தால், நட்பில் அன்னையை அதிகமாக அறிய முடியும். அதனால் நட்பு நாளுக்கு நாள் இனிப்பு கூடும். அதுபோல் 37 பழமொழிகளைக் கீழே எழுதுகிறேன். அன்பர் அவையனைத்தையும் தம் வாழ்வில் தவறுஎனக் காண முடியும். ஒன்றிரண்டாவது தவறுஎனக் காணாமல் அன்பராக முடியாது.

- 1) அளவுக்கு மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகும்.
- 2) கொடுக்கல் வாங்கலில் முடியும்.
- 3) பழகப்பழக பாலும் புளிக்கும்.
- 4) ஜாதி புத்தி போகாது.
- 5) மாமியாரை மெச்சிய மருமகளில்லை.
- 6) யானைக்கும் அடி சறுக்கும்.
- 7) குறுங்கழுத்தனை நம்ப முடியாது.

- 8) 30 ஆண்டு வாழ்ந்தவரில்லை, 30 ஆண்டு கெட்டவரில்லை.
- 9) மாதா, பிதா செய்தது மக்களைத் தாக்கும்.
- 10) பேதையும் பதரே.
- 11) மதியாதார் தலைவாசல் மிதியாதே.
- 12) சாமியார் வீட்டில் தங்கினால் குடும்பம் அழியும்.
- 13) அக்கா பெண் விருத்திக்கு வாராது.
- 14) மருந்தும், விருந்தும் மூன்று வேளை.
- 15) குருவுக்கு மிஞ்சிய சிஷ்யன்.
- 16) பண்ணிய புண்ணியம் பயிரில் தெரியும்.
- 17) வாழும் பெண்ணைத் தாயார் கெடுத்தார்.
- 18) கல்லடி படலாம், கண்ணடி படமுடியாது.
- 19) கொண்டான் கொடுத்தாரிடம் கொடுக்கல் கூடாது.
- 20) அபசகுனத்தைச் சப சகுனமாக்கு.
- 21) மனதிலிருப்பது நடக்கிறது.
- 22) ஏழாம் மடம் காலி.
- 23) ஐயோ பாவம்எனில், ஆறு மாதத்துப் பாவம் கையோடே.
- 24) பெண் புத்தி பின் புத்தி.
- 25) Henpecked husband will be a failure.
- 26) சபாவம் மாறாது.
- 27) செய்த வேலை வீண் போகாது.
- 28) மனிதன்தானே! ஆண்பிள்ளையை நம்ப முடியாது.
- 29) தன் முதுகு தெரியாது.
- 30) பழகினால் தொடர்பு இல்லாமலிருக்காது.
- 31) அனுபவித்தால் உரிமை வரும்.
- 32) கடன் கேட்காமல் வாராது, பயிர் பார்க்காமல் பலன் தாராது.
- 33) நாய் விற்ற காசு குலைக்கும்.
- 34) வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைக்க வேண்டும்.
- 35) இடம் கொடுத்தால், மடம் பிடுங்குவர்.

- 36) பேசுவான், செய்யமாட்டான்.
- 37) மடியில் கனமில்லாவிட்டால், வழியில் பயமில்லை.

✽ நம் சபாவம் மாறும்படி வாழ்க்கை பிரச்சினை எழுப்பும் (நம்மை touch பண்ணும்) இடத்தில் அன்னையை ஏற்பது ஏற்பதாகும். அந்தக் கட்டாயம் இல்லாத (touch) பண்ணாத இடத்தில் நாம் அன்னையை ஏற்பது ஜீவனற்றதாகும் (external behaviour, not real feelings).

(Reality begins where we are touched) சபாவத்தைத் தொட்டால்தான் உண்மை வெளிவரும்.

(Property touches the body) சொத்து எனில் உடல் ஆடும்.

(Marriage touches the vital) திருமண விஷயத்தில் உள்ளம் பதைக்கும்.

(Both are real) அவையிரண்டும் உண்மை.

எத்தனை நண்பர்கள் அங்கு தேறுவார்கள்? உறவினர் தேறுவாரா?

நாம் அந்த இடத்தில் தேறுவோமா?

அங்கு தேறுபவன் மனிதன்.

உலகில் மனிதனைத் தேடலாம், கிடைப்பது அரிது.

தெய்வமாகும் யோகத்திற்கு மனிதனாகும் நிலையேயில்லைஎனில் என்ன செய்யலாம்?

அன்னை சூத்திரங்கள் சில (Formulas for Mother's Life)

☆ பழமொழிகள் அன்பர்க்கு உண்மையில்லை.

அன்பர்கள் வாழ்வில் அன்னை பலிப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எல்லாப் பழமொழிகளையும் மாற்றி எழுதலாம். அப்படி எழுதப்பட்ட சில உண்மைகளைக் கீழே எழுதுகிறேன்.

- 1) இலட்சியம் யதார்த்தம். Theory is the best practice.
- 2) தெரிந்த உண்மையிலுள்ள தெரியாத பொக்கிஷம். Public secret.
- 3) நல்ல முறை நடைமுறை.

- 4) உள்ளதெல்லாம் போனால், உலகமே பலிக்கும்.
- 5) பொறுமையின் அவசரம் பொறுக்க முடியாத அவசரம்.
- 6) எதிரான உண்மை எட்டாத இலட்சியம்.
- 7) உள்ளத்தின் பெருந்தன்மை உலகைவிடப் பெரியது.
- 8) சுத்தம் 10 முதல் 100 நிலைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கடந்த சுத்தம் நமது இலட்சியம்.
- 9) அகத்தூய்மை ஆன்ம வாழ்வு.
- 10) விஸ்வாசம் விஸ்வரூபம்.
- 11) நல்ல எண்ணம் நாராயண தரிசனம்.
- 12) குழந்தை நம் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பு.
- 13) நிதானம் இடையறாத நினைவு.
- 14) இரகஸ்யமான விளம்பரம் - அன்னையின் இரகஸ்யம்.
- 15) கேட்டால் கிடைக்காது.
கிடைப்பது கேட்காமல் கிடைப்பது.
- 16) புதுவருஷம் புனர்ஜன்மம்.
- 17) ஆழத்திலுள்ள சத்தியம் அன்னை சத்தியம்.
- 18) தோற்றம் பொலிவு.
விஷயம் விஸ்வரூபம்.
சத்தியம் இரண்டையும் கடந்தது.
- 19) சாமர்த்தியம் சர்வ நாசம்.
- 20) எதையும் மாற்ற முயலாதே.
எல்லாவற்றையும் மாற்ற வேண்டும்.
தானே மாறுவது தகுதி.
- 21) இடைவிடாத நினைவு இகவாழ்வில் உயர்வு.
நினைவழிவது நிலையான உயர்வு.
உயர்வை நாடாத மனம் உயர்ந்த மனம்.
- 22) தேடி வருவது கூடி வருவது.
- 23) மனம் மாறியபிறகு மாற மறுக்கும் திறன் மற்றவர்க்கில்லை.
- 24) பிரயாணம் பெரிய அனுபவம்.

- 25) ஆசை பூர்த்தியாவது ஆண்டவன் வாழ்வில் பலிப்பது.
- 26) மணியிலிருந்து நீங்கிய உமி கூடாது என்ற சிவப்பிரகாசர் வாக்கை அன்பர்கள் பொய்யாக்கலாம்.

பகவான் அன்னை எழுதியவற்றைப் படிப்பது

- ☆ அவற்றிற்கு சூட்சும சக்தியுண்டு.
- ☆ ஒருவர் வாழ்வை, திருவுருமாற்றக்கூடியது அந்த சக்தி.
- ☆ அவர்கள் எழுதியதைப் படிக்க சிறந்த முறை மனத்தில் எந்த எண்ணமுமில்லாமல் படிப்பது.

தமிழில் என் புத்தகங்களில் உள்ள எல்லாக் கருத்துகளும் அவர்களுடையனவே.

விளக்கம், உதாரணம் மட்டும் என்னுடையது.

இந்த 141 கட்டுரைகளும் ஓர் அன்பருக்கு நேரடியாக எழுதப்பட்டவை என நினைத்துப் படிப்பது முழுப்பலன் தரும்.

அப்படிப் படிப்பதால் நம் வாழ்வு முழுவதும் அன்னை வாழ்வாக மாறும்.

ஆழ்ந்து பயில்வது அற்புதமாக இருக்கும்.

எரிச்சல் (reaction) வாராமலிருப்பது யோகம்.

காஷ்மீரைப் பற்றிப் படித்தாலும், இராமனுடைய தேரையைப் பற்றிப் படித்தாலும் (at a certain depth), ஏதோ ஓர் ஆழத்தில் அது நம் வாழ்விற்குப் பூரண உண்மையாகும்.

முழுப்பலன் பெற எரிச்சல் (reaction) மயிரிழைக்கூட இருக்கக்கூடாது.

எந்த மகானுடைய வாழ்விலுள்ள எந்தப் பெரிய நல்ல குணமும் எல்லா மனிதர்களிடமும் ஏதோ ஓர் ஆழத்திலிருக்கும். தவறாது இருக்கும். இல்லாமலே இருக்காது.

அதேபோல் உலகில் எவருடைய கெட்ட குணமும் நம்மிடம் எங்கோ அப்படியே இருக்கும். பார்த்தால் தெரியும்.

மனிதனை நல்லவனாகவோ, கெட்டவனாகவோ கருதினால் சத்தியம் புரியாது. மனிதனை மனிதனாக மட்டும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வேறு வழியில்லை என ஏற்பது மூடநம்பிக்கை.

உள்ளதெல்லாம் உள்ளதுஎன ஏற்பது உத்தம இரகஸ்யம்.

எந்த நேரமும் எவர் சொல்லும், கண்ணில் படும் எந்த வார்த்தையும் நம் மனத்தின் முழு பிரதிபலிப்பு. ஒரு வகையில் இப்படிப் புரிந்துகொள்வது நம்மை மிக உயர்வாகப் புரிந்துகொள்வதாகும். அது பயன் தாராத நினைவு. வேறு சமயங்களில் மனம் பீதியடையும், வெட்கப்படும், ஆத்திரம் வரும். அதுவும் விலக்கப்பட வேண்டியது. விருப்பு, வெறுப்பில்லாமல் கேட்க, படிக்க, பார்க்க மனம் பக்குவப்பட்டால், மனம் விவேகம் பெறும், பக்குவப்படும், பவித்திரமாகும், பதம் எழும். புறத்தால் அகத்தை அறிவோம். இவை கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளின் விட்ட குறை, தொட்ட குறைஎனத் தெரியும். போன ஜன்மம் புரியும். ஆத்மா பிறந்த ஆதியும் ஓரிழை தெரியும். உடல் வெண்கலமாகும். உயிர் அமிர்தமாகும். மனம் சொர்க்கமாக மாறும்.

பேசக்கூடாது, பேசவே கூடாது.

நினைக்கக்கூடாது, நினைவே அழிய வேண்டும்.

எவர் உதாரணமும் நமக்குப் பயன்படாது.

நாம் நமக்கே உரிய உண்மையாகும்.

தொடரும்...

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

தகுதியில்லாதவர் பெற்றுப் பலனடையும் வகையிலும், பெறுவதால் அவர் மனம் புண்படாத நிலையிலும் கொடுக்க, ஆன்மாவில் வலிமை நிறைந்திருக்க வேண்டும். அது மனிதச் செயலில் வெளிப்படுவது கருணை.

கருணை ஆன்மீக வலிமையாகும்.

நெஞ்சில் உறையும் தெய்வம் - ஆத்மா

என். அசோகன்

நாடு பெற்ற விடுதலையை நாமும் பெறவேண்டும். நாம் விடுதலை பெறுவதென்றால், முடியாதது முடிய வேண்டும். அழும் குழந்தையைச் சிரிக்க வைப்பதும், காலம் கடந்தபின் கண்ணிறைந்த கணவன் அமைவதும், சரியும் மார்க்கெட்டில் கம்பெனியை லாபகரம் ஆக்குவதும், வறட்சியான பருவத்தில் பயிரிடுவதும், எல்லையில் நின்று மிரட்டும் எதிரியை எதிர்கொள்வதும் முடியாதவையாக மாறும் நேரம், நெஞ்சைத் தொட்டு ஆத்மாவை நினைவுகூர்ந்தால், அவை முடியும் என மாறும். விடுதலை பெற்ற இந்தியா விருதாகப் பெற்று வரும் அனுபவம் இது.

மனிதன் என்பவன் மனத்தால் வாழ்பவன்.

மனத்தின் திறமைக்கு எல்லையுண்டு. ஆத்மா வரையரையற்றது.

காலையில் குழந்தைகள் பள்ளிக்குப் புறப்படும் நேரம், கணவர் பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டும்எனில் தினமும் வீடு அமார்க்களப்படுகிறது. இது இப்படித்தான்என மனம் ஏற்கிறது. டென்ஷன் நிலைபெறுகிறது. பெரிய படிப்பு, சிபாரிசில்லாமல் நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லை. சொற்ப சம்பளத்தைக் கர்மம்என நாம் ஏற்கிறோம். இன்று வீடு கட்டாதார் இல்லை. குடும்பம் பெரியதானதால், நமக்கு அந்த பாக்கியமில்லை என முயற்சியைக் கைவிடுகிறோம். பாஷன் மாறியதால் மார்க்கெட்டே மறையும்போது 'நமக்கு மட்டுமா?' என மனத்தை அமைதி செய்து கொள்கிறோம். சுதந்திரம் வரும்முன் இதுபோன்ற தோல்விகள் 100க்கு 95. நாடு அன்னியனிடமிருந்து விடுதலை பெற்று சுமார் 20 அல்லது 25 ஆண்டுகள் நிலைமை மாறவில்லை. 40 வயதுக்குட்பட்டவர் இன்று சுதந்திர மண்ணில் பிறந்தவர்.

நாடு பெற்ற விடுதலை, உடல் பெற்ற விடுதலை. அடுத்து உயிரும், மனமும், ஆத்மாவும் விடுதலை பெறும் நேரம் 1970, 1980க்குப் பின் வந்துவிட்டது. அன்று நடக்காதவை, இன்று ஓரளவு நடக்கின்றன.

“நாட்டை யார் ஆண்டால் என்ன? ஆத்மாவை யார் அடிமைப்படுத்த முடியும்? ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராடும் அவசியமில்லை. ஆத்ம சுதந்திரம் அனைத்தையும் சாதிக்கும்” என்ற பொருள்பட மகாத்மா காந்திக்கு டால்ஸ்டாய் எழுதினார். பிறந்த மண் விடுதலை பெறாமல் ஆத்மா சுதந்திரம்பெற முடியாது என்பது ஆன்மீகச் சட்டம். நம் நாடு பெற்ற விடுதலை 45 நாடுகளையும் விடுவித்தது. நாடு ஆயுதம் தாங்கி விடுதலைப் போராட்டம் நடத்தவில்லை. ஆத்ம சக்தியான சத்தியாக்கிரகத்தால் விடுதலை பெற்றது. கடந்த 20, 30 ஆண்டுகளாக இங்குமங்குமாக மக்கள் தங்களையறியாமல் அன்று மகாத்மா காந்தி பயன்படுத்திய ஆயுதத்தை அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் பயன்படுத்துகின்றனர். அப்படி முயன்றால், முடியாததில்லை என்பது அனுபவம்.

சிறிய விஷயங்களிலிருந்து பெரிய கம்பெனி நிர்வாகம்வரை, தோல்வியின்றிச் செயல்படும் இச்சக்தியின் வெளிப்பாடுகளை எல்லா துறைகளிலும் விளக்கிக் கூறலாம்.

சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்குமுன்பு வடநாட்டில் 40 கோடி கம்பெனி ஒன்றை மூட முடிவு செய்தனர். 40 கோடி செலாவணியும் ரூ.2 கோடி லாபமும் உள்ள கம்பெனி அது. ஆத்ம சக்தி தவறாது என்ற அடிப்படையில் நிர்வாகத் துறை நிபுணர்கள் இக்கம்பெனி நிர்வாகத்தை அணுகி, “கம்பெனியை மூட வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் லாபம் 4 கோடியாகும்” என்றனர். “25 ஆண்டுகட்குமுன் டெக்னாலஜி மாறிய காலத்தில் சொற்ப விலைக்கு வந்ததால் அதை வாங்கினோம். இன்று எங்கள் சரக்கை உலகில் பயன்படுத்தும் கம்பெனியை விரல்விட்டு எண்ணலாம். மூடுவதே உசிதம்” என்றனர். ஆயினும் நிபுணர்கள் சொல்ல ஏற்று, அவர்களை ரிப்போர்ட் தயார் செய்யச் சொன்னார்கள். 3 மாதத்தில் ரிப்போர்ட் 4 கோடி லாபமுள்ள இடங்களைக் காட்டியது. நிபுணர்கள் மூவர். அவர்களில் ஒருவர், “நம் ரிப்போர்ட்படி லாபம் 4 கோடியாகும். மாணேஜ்மென்ட் இதன் சூட்சுமத்தை ஏற்றால், லாபம் 6 கோடியாகும். இரகசியத்தை ஏற்றால் 12 கோடியாகும்” என்றார். ரிப்போர்ட் எழுத வேண்டியவர் தம்மால் அப்படி எழுத முடியாது என்றார். முடிவாக, 4,

6, 12 கோடி லாபத்தை குறிப்பிட்டு ரிப்போர்ட் எழுதப்பட்டது.

நிர்வாகி, “வெளியிலிருந்து வந்த நீங்கள் 12 கோடி லாபத்தைக் கண்டுவிட்டீர்கள். நாங்கள் அதைக் கண்டுபிடிக்கிறோம்” என்றார். இந்த ஆண்டு அந்தக் கம்பெனி 500 கோடி செலாவணியுடன் லாபகரமாயும் நடக்கிறது.

எப்படி ஆத்மாவை அன்றாட வாழ்வில் செயல்படச் செய்வது? அதற்குரியவை என்ன முறைகள்? அதைச் செய்தவர்கள் அனுபவங்களை விவரிக்க முடியுமா? என்பவை முக்கிய கேள்விகள். அத்தகைய அனுபவங்களை அதற்குரிய முறைகளுடன் பல கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

தன் காரியம் - புத்தகம், கருத்து, திட்டம், etc. - நாடெங்கும் பரவ விரும்புவவர் 'வாய்மொழி'யை நாட வேண்டும். அதை நல்ல முறையிலும் செய்யலாம்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

வக்கிரம், பொய் ஆகியவை மனித பாக்கிரியா. அவற்றை இரக்கமின்றி அழிப்பது சேவை. தங்களை அழித்துக் கொள்ள அவை உன்னை நாடுவதும் உண்டு. அவற்றை அழிப்பது வக்கிரத்திற்கும், பொய்மைக்கும் நாம் செய்யும் சேவையாகும்.

வக்கிரத்தை அழிப்பது அதற்குச் சேவை.

அன்பர் கடிதம்

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ அரவிந்தாய நம:
ஸ்ரீ அன்னையே நம:

இப்போது துபாயில் நல்ல வேலையில் குடும்பத்துடன் நன்றாக இருக்கிறேன்.

MSS புத்தகங்களின் வாயிலாகவும் மற்றும் மாம்பலம் தியான மையத்தில் சேவை செய்ததின் பலனாலும், ஸ்ரீ அன்னையின் சக்தியால் எங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள நல்ல மாற்றங்களை தங்களிடம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

என் நண்பர் மற்றும் மாம்பலம் தியான மையம் மூலம் 1998ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ அன்னை, பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தரை அறிந்து, அங்கு சேவை செய்யும் பாக்கியமும் கிடைத்தது.

1999ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ அன்னை எங்களை எல்லா வசதிகளும் உள்ள பெரிய flatல் (முன் இருந்த சிறிய வீட்டைவிட இரு மடங்கு) வாடகைக்கு எங்களைக் குடியமர்த்தினார். அப்போது என் வருமானம் ரூ.6,000/- மற்றும் குடும்ப வருமானம் ரூ.15,000/- மட்டுமே.

1999ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 14ஆம் தேதி எனக்குத் திருமணம் நடந்து, 2000ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 23ஆம் தேதி மகனும் பிறந்தார். இந்த இரண்டு வருடத்தில் என் வருமானமும் இரண்டு மடங்காக உயர்ந்தது. ஸ்ரீ அன்னை, நான் சிறு வயதிலிருந்து கண்ட கனவை, ஆசையை 2003இல் நிறைவேற்றினார். ஆம், 2003ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் எங்களிடம் எந்தவித சேமிப்பும் இல்லாத நிலையில் பேங்க் லோன் மூலமாக இரண்டு சிங்கிள் பெட்ரூம் flat சென்னையில் சொந்தமாக வாங்கிக் கொடுத்தார். அந்த லோன் தொகையை சுலபமாக repay செய்ய ஸ்ரீ அன்னை அடுத்த மாதமே குவைத்தில், வெளிநாட்டில் ஒரு நல்ல வேலையை வாங்கிக் கொடுத்தார். வெளிநாட்டில் கார் டிரைவிங் லைசென்ஸ் கிடைப்பது மிக கஷ்டம்.

ஆனால் ஸ்ரீ அன்னை எனக்கு மிகச் சுலபமாக வாங்கி கொடுத்து, 6 மாதத்தில் பிரமோஷன் தந்து, உடனே துபாய்க்கு டிரான்ஸ்பர் செய்தார்.

அப்போது துபாயில் என் சம்பளத்திற்கு பேமிலி ஸ்டேட்டஸ் கிடையாது. ஆனால் ஸ்ரீ அன்னை என் கம்பெனி மூலமே அதையும் வாங்கினார். அது மட்டும் இல்லாமல் என் மனைவி வரும்போதே துபாயில் வேலையும் வாங்கி கொடுத்தார்.

இவற்றை எல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் நினைக்கும்போதும் வியப்பாக உள்ளது. இவை எல்லாம் ஸ்ரீ அன்னையால் மட்டுமே சாத்தியம். இப்போது என் மனைவி வேலை செய்து கொண்டே எம்.பி.ஏ.வும் முடிக்க உள்ளார்.

இப்போது என் வருமானம் ரூ.72,000/- குடும்ப வருமானம் ரூ.1,45,000/- அதேபோல் என் இரண்டு flat லோனை 15 வருடத்தில் இருந்து 10 வருடமாக முடித்தும் ஸ்ரீ அன்னை தந்துள்ளார்.

இவை எல்லாம் அன்னையின் ஆசீர்வாதம் மற்றும் மாம்பலம் தியான மையத்தில் சேவை செய்யும் பாக்கியத்தால் மட்டுமே. என்றும் ஸ்ரீ அன்னை, பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தருக்கும், ஸ்ரீ அன்னை அன்பர்களுக்கும் சேவை செய்யும் பாக்கியம் வழங்குமாறு ஸ்ரீ அன்னையிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேன். நன்றி, நன்றி, நன்றி,.....

- ரமேஷ், சென்னை.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

சமூக வாழ்வு மலர்வதை உணர்வின் குறிக் கோளாகக் கொண்டு, அதை தம் வாழ்வு வெளிப்படுத்தும் வகையில் வாழ்வவருக்கு, அது முடியும்.

சமூக வாழ்வை, தன் வாழ்வாக்கியவருக்கு அது முடியும்.

பூரண யோகம் - முதல் வாயில்கள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.....)

கர்மயோகி

(12) சிருஷ்டியின் இரகஸ்யம்

இதுவரை இந்தியாவில் புத்தர், இராமன், கிருஷ்ணன், வெளிநாட்டு விஞ்ஞானிகள் கூறாத உண்மையிது. பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறியுள்ளார். *The Life Divine* இல் 13ஆம் அத்தியாயம் முதல் 24ஆம் அத்தியாயம் வரை இவ்விளக்கம் எழுதப்படுகிறது. நூலில் கடினம் என்ற பகுதிகளில் தலையான இடம்,

- 1) பிரம்ம சத்தியம் சிருஷ்டியின் சத்தியமாவது.
எல்லாம் எல்லாவற்றுள்ளும் இருப்பது, ஒவ்வொன்றும் அனைத்துள்ளும், அனைத்தும் ஒவ்வொன்றுள்ளுமாக மாறுவது.
- 2) முழுஎண்ணம் அனைத்துமாக மாறுகிறது.
அனைத்தும் பிரம்மத்துள்ளும், பிரம்மம் அனைத்துள்ளுமாகவும் மாறுகிறது.
- 3) ஒன்றான ஜீவியம் ஞானி - ஞானம் - பொருளாகிறது.
- 4) சத்தியஜீவியம் இரண்டாகப் பிரிந்து, மனம் பிறக்கிறது.
- 5) மனத்தின் அறிவு உறுதியை, சக்தியை வெளிப்படுத்தச் செய்கிறது.
- 6) அச்சக்தியே வாழ்வு.
- 7) வாழ்வின் அசைவு நின்றால் ஜடம் உற்பத்தியாகிறது.

சத்தில் ஆரம்பித்து ஜடம்வரை ஏற்படும் மாறுதல்கள் இவை. இது தத்துவம்.

உதாரணம்:

- ❖ முதலாளி கம்பனியை ஆரம்பிக்கிறார்.
- ❖ தன் அதிகாரத்தை டைரக்டர்களிடம் தருகிறார்.
- ❖ அவர்கள் ஆணையை மானேஜர் நிறைவேற்றுகிறார்.
- ❖ சூப்பர்வைசர் வேலையில் ஆணையை நிறைவேற்றுகிறார்.

❖ தொழிலாளி வேலையைச் செய்கிறான்.

தத்துவத்திற்கும் உதாரணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு தெளிவாகவில்லை. பணம் பெற்றவன் பெட்டியில் பணத்தை வைத்திருந்தால் அதற்குச் செல்வாக்குண்டு, அந்தஸ்துண்டு. ஆனால் பணம் பயன்படுவதில்லை. இது மோட்சத்தில் முனிவர் அடையும் அக்ஷர பிரம்மம், புருஷோத்தமன்போன்றது. பணத்தை முதலாக மாற்றி, கம்பனியை ஆரம்பித்து, டைரக்டர், மானேஜர், சூப்பர்வைசர், தொழிலாளி, கட்டடம், மெஷின், மார்க்கட்டில் செயல்பட்டால் பணம் பெருகும். பணம் சரக்காகும், பலருக்குச் சேவை செய்யும். முதல் இலாபம் ஈட்டும். பணத்தைச் சரக்காக்கி, சரக்கை மீண்டும் பணமாக்கத் துணிச்சல் தேவை.

பணம்	- அக்ஷர பிரம்மம், மோட்சத்தில் அடைவது
முதல் கம்பனி	- கம்பனி ஆரம்பிக்கும் பணம் - உலகம்
டெக்னாலஜி	- Real Idea முழுஎண்ணம்
டைரக்டர்கள்	- சத்தியஜீவியம்
மானேஜர், சூப்பர்வைசர், தொழிலாளிகள்	- மனம், உயிர், உடல்
சரக்கு	- ஜடமான உடல்

பணம் பிரம்மம். அதைப் பெற்றிருப்பது வெற்றி. அது ஆனந்தம் தருகிறது. அதைக் கடந்த ஆனந்தம் தேடி பிரம்மம் உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறது. பணத்தைப் பணமாகப் பெற்று அனுபவிப்பதைவிட பெரிய ஆனந்தம் தேடி கம்பனி மூலம் சரக்கை உற்பத்திசெய்து, மார்க்கட்டில் அதை விற்று, முதலையும், இலாபத்தையும் பெறுவது பெருமகிழ்ச்சி. இதன் சட்டங்கள் சரிவரப் புரிந்தால், வாழ்வில் குறைவாராது. எந்தக் காரியமும் வெற்றியாகும், தோல்வி நம்மிடம் தோற்றுப் போகும். தன் சிறு முதலைத் துணிச்சலாகத் தொழிலில் போட்டுப் பெரும் பணம் சம்பாதித்தபின் அதை மீண்டும் தொழிலில் ஈடுபடுத்த

பலரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். தொழிலில் துணிச்சலுள்ளவர்க்கே வெற்றி. யோகத்தில் எல்லாக் கட்டங்களிலும் எல்லாவற்றையும் இழக்கத் தயாராக இருப்பது அவசியம்.

(13) ஜடம் சிருஷ்டியின் ஆனந்தம்

இதை விளக்கும் உதாரணம் புரியும். தத்துவம் புரிவது எளிதன்று.

பாடகன் தன்னை மறந்து பாடும்பொழுது இறைவனைத் தொட்டு மகிழ்கிறான். ஜடம்என்பது உடல். ஜடம் இறைவனையடைய தான் மறைந்துள்ள ஜீவியத்தை நாடுகிறது. ஜீவன் - இறைவன் - ஜீவியத்துள் உள்ளது. ஜடம் ஜீவியத்தைத் தூண்டி, ஜீவனைக் காணச் செய்கிறது. அது ஆனந்தம்.

செயலாற்றுவது உடல். உடலில் சுறுசுறுப்பு அதிகமானால், அது உணர்ச்சியைச் செயல்படத் தூண்டும். செயல்படும் உணர்ச்சி ஆனந்தமயமாகித் தன்னை மறக்கும். அது இறைவனைத் தொடும் நிலை.

*நாம் சமர்ப்பணத்தால் செயல்பட்டு அது சரணாகதியானால்,
அதனால் நாம் மெய் மறந்து பரவசப்பட்டால்
ஜடம் ஆனந்தம் தருகிறது.*

தத்துவம்:

பிரம்மம் பிரபஞ்சத்தில் பொருளாகி, மனத்தால் அப்பொருள் அணுக்களாகத் துண்டிக்கப்பட்டு, மீண்டும் ஒன்று சேர்வது ஜடம்.

- ❁ அதனால் ஜடம் பிரம்மம்.
- ❁ மனம் ஜடத்திற்கு உருவம் தருகிறது.
- ❁ வாழ்வு ஜடத்திற்கு சக்தியளிக்கிறது.
- ❁ ஜீவியம் சக்தியைக் கிரகிப்பதால் ஜடம் கண்முடியாகித் தன்னையறிய முடியாத நிலைக்கு வருகிறது.

- ❁ ஜடம்என்பது சச்சிதானந்தம்.
- ❁ மனம் இம்மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறது.

(15) சமர்ப்பணம் சரணாகதியாவது

மனம் செயல்பட ஆரம்பித்தால் நம் செயலை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்வது சமர்ப்பணம்.

உறுதி செயல்படுகிறது. ஆனால் அது இறைவனுக்காகச் செயல்படுவதை சமர்ப்பணம் என்கிறோம். உறுதி தான் ஆத்மாவுக்குப் பயன்படவில்லைஎன அறிந்து, தன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைத்து, மறைந்தநிலை சரணாகதி. உறுதியே (Will) இல்லையெனில் சமர்ப்பணம் செய்ய இயலாது.

- ☆ சமர்ப்பணத்தை மனம் செய்கிறது.
- ☆ ஆத்மா சரணாகதியை மேற்கொள்கிறது.
- ☆ கீதையின் சமர்ப்பணம் மோட்சம் பெறும்.
மோட்சமானாலும், அதுவும் ஒரு மனித இலட்சியமாகும்.
எந்த இலட்சியத்தையும் நாடாத, நாட முடியாத ஆத்ம நிலை சரணாகதிக்குரியது.
- ☆ சரணாகதி மனிதனின் கடைசி நிலை.
- ☆ சமர்ப்பணத்தை மனம் ஏற்பதுபோல், உணர்வும், உடலும் ஏற்கலாம்.
- ☆ ஆத்ம சமர்ப்பணம்என்பது நம் செயலை ஆத்மாவுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதாகும்.
- ☆ சமர்ப்பணத்தால் மனத்திலுள்ள காரியம் பூரணமாக முடியும்.
- ☆ சரணாகதி நம்மையும், நம் மனத்தின் இலட்சியங்களையும் விலக்கி, அன்னை நம் ஜீவனில் எப்படிச் செயல்பட விரும்புகிறாரோ, அப்படிச் செயல்பட அனுமதிப்பதாகும்.
- ☆ சமர்ப்பணம் முற்றி சரணாகதியாகும்.
- ☆ பக்தி - சமர்ப்பணம் - சரணாகதி.

தொடரும்.....

"அன்னை இலக்கியம்"

மனிதனும் மிருகமும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.....)

சியாமளா ராவ்

அன்னையைப் பார்த்தாள். வீழ்ந்து வணங்கி கேவிக் கேவி அழுதபடி..... “அன்னையே..... அன்னையே..... இந்த நேரத்திற்கு என்னை அனுப்பியது நீதானே.... நீயேதான்.... இல்லைன்னா.... இந்தப் பெண்ணும், அந்தக் குழந்தையும்?..... அம்மா..... எதுவும் தெரியாத என்னை இயக்கியதும் நீதானே..... எப்படி? தாயையும், சேயையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்க என்னால் முடிந்தது என்பது சந்தேகமேயில்லாமல் உன்னால்தான். என்னுள் புகுந்து நீயேதானே மமா இயக்கியிருக்கிறாய்.... அன்னையே.... சரணம்.... சரணம் அம்மா.... அம்மா.....”.

அப்படியேயிருந்தவளின் கண்களின் பிரவாகம் அடங்கவில்லை. இத்தனை நேரம் இருந்த தைர்யம்....! இப்போது அன்னையினால்தான் அந்த தைர்யமும் ஏற்பட்டது என்கிற எண்ணத்தில் உறுதியாயிற்று.

முதல் குழந்தையும் எழவில்லை. இந்தக் குழந்தையும் அழவில்லை, தூங்கியது. பார்வதியும் அசதியில் தூங்கினாள்.

இது நிஜமா? நான் எப்படி இந்த நேரத்தில் வந்தேன்? அதுவும் உன்னையும் என்னோடு அழைத்துக் கொண்டு....

அயர்ந்து, அசந்து அப்படியே சுவரில் சாய்ந்தாள் மாமி. அறையைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். தன்னையும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“அம்மாடி....” பெருமூச்சு எழுந்தது. இத்தனை நேரம் இருந்த ஒரு சக்தி, அவள் தன்னை உணர்ந்து பிரமித்தபோது.... உடுகைகள் நடுங்கின.... கண்கள் துளிர்ந்தன.... சரீரமே அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. மீண்டும், மீண்டும் பிரமித்து ஒருவாறு அடங்கினாள் என்றால், அதற்குக் காரணம் அவளால் மனதுள் மௌனமாய் சுழன்று கொண்டிருந்த ‘அன்னையே சரணம்’ என்னும் உயர்ந்த மந்திரமே

அன்றி, வேறெது?

எழுந்தவள் அங்கிருந்த அழுக்குத் துணிகளை அள்ளி வெளியே கிணற்றடியில் போட்டாள். எல்லாம் சுத்தம் செய்து, ஓரளவிற்கு வீட்டை பளிச்சென்று பார்க்கும்படிச் செய்தாள்.

அப்போதுதான் ராமனாதன் தள்ளாடியபடி வந்தான்.

அவனைப் பார்த்தவுடனேயே மாமிக்கு அஸ்தியில் நடுக்கம் ஏற்பட, சட்டென ‘என்னுடன் அன்னையிருக்கும்போது நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?’ என்கிற முதிர்வான எண்ணம் ஏற்பட தைர்யமாக நின்றாள்.

“வாப்பா ராமனாதா... இந்தா சர்க்கரை. வாயில போட்டுக்கோ.... என்ன புரியலையா.... உனக்கு ரெண்டாவதும் பிள்ளையா பொறந்து இருக்குப்பா..... என்ன அழகுங்கறே.... பெரிசும் சமத்தாயின்னும் தூங்கறது, பாரேன்.... வா.... வந்து பாரு....”

தள்ளாடியவன் இப்போது... இன்னொரு பிள்ளை பிறந்து இருக்கிறான் என்றதும் குபீரென்ற சந்தோஷம் ஏற்பட.... ஓடினான் இங்குமங்குமாய். ஏற்றிய ‘ஸ்வரம்’ எல்லாம் சட்டென்று வடிந்தது போலானது. மனதுக்குள் அந்த தடுமாற்றத்திலும் ஒரு சிறு பொறி புறப்பட்டு தீட்சண்யமாகியது.

“எங்கே மாமி என் பிள்ளை.... பார்க்கணுமே.... கையில எடுத்துக்கலாமா.... கொஞ்சலாமா? எப்படி ஆணா பொறந்துருக்கு பாருங்கோ.... ம்....” கர்வத்துடன் அவன் பேசிய பேச்சில், எந்த அசம்பாவிதமோ, திரிசமனோ தோன்றவில்லை மாமிக்கு.

தன் கரங்களில் எடுத்து அவனுக்குக் காண்பித்தாள்.

“இதோ பாருப்பா.... திடீர்னு வலி எடுத்ததால எனக்குத் தெரிஞ்சதைச் செஞ்சேன். ஆனா.... ஒரு வண்டி ஏற்பாடு பண்ணு. கவர்ன்மெண்ட் ஆஸ்பத்திரியில காமிச்சுட்டு வரலாம் ரெண்டு பேரையும். என்னமோ ஊசில்லாம் போடுவாளோ என்னமோ.... போட்டுண்டு வா. நான் சமைச்சத் தரேன் ஒரு பத்து நாளைக்கு. பெரிசை நான் பார்த்துக்கறேன். அவளை மட்டும் பார்த்துக்கோ. இனிமே இந்த பிள்ளை பொறந்த நேரம் நன்னா நீயும் சம்பாதிச்சுண்டு

அழகா... நன்னா குழந்தைகளோட சந்தோஷமாயிரு... சரியா....”

இப்போது சிணுங்கிய பெரிய குழந்தையை மாமி எடுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள்.

அன்னை, ஸ்ரீ அரவிந்தரின்முன் அந்தக் குழந்தையோடு உட்கார்ந்தாள். அதற்குமுன் குழந்தையின் கையில் பால் நிரம்பிய பாட்டிலையும் கொடுத்துவிட்டாள்.

‘உன்னை நம்பித்தான் அந்தப் பொண்ணுக்கு செஞ்சேன். தப்பு, தப்பு... நீதான் எனக்குள்ள பூந்துண்டு என்னை இயக்கினாய்னு தெரியும். இனிமேலும் அந்தப் பெண் பார்வதிக்கு ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டு. ஆமா... நீதான் நல்லது செய்யணும். உன்னாலதான் முடியும். அன்னையே சரணம்.... சரணமம்மா....”

❀ ❀ ❀

திடீரென மனதுள் ஒரு கலக்கம்.

ஐயோ, அந்தப் பொண்ணைக் குடிகாரனோட அனுப்பிவிட்டோமே என ஆதங்கம்.

அன்னையிடம் வணங்கி வேண்டினாள். பார்வதிக்கு அவள் கணவனால் எந்தவிதமான கஷ்டங்களும் வரக்கூடாதுஎன மனமாற வேண்டினாள்.

ஆனாலும் ஏனோ மனது உள்பறித்தது. அந்த மனதின் வாயை மூடவே முடியவில்லை. காரணம் தெரியவில்லை. பதறித்தான் போனாள்.

“அன்னையே, நான் செய்யும் இந்தத் தவற்றை மன்னித்துவிடு. நீ இருக்கும்போது நான் மனசை இப்படி அலையவிடக்கூடாது. மன்னித்துவிடும்மா.

மறுபடியும் ராமனாதன் பேசிய பேச்சுக்களையும், அவன் முகபாவங்களையும் மனதுள் ரீவைண்ட் செய்து பார்த்தாள். மறுபடி, மறுபடி யோசித்ததில் ஏதோ ஒன்று நடக்கப்போகிறது என்கிற எண்ணம் மனதில் புரண்டது. அதை மாமியால் தடுக்கவும் முடியவில்லை, மனதை அடக்கவும் முடியவில்லை. கண்கள் தளும்பின. அன்னை, ஸ்ரீ அரவிந்தரின் எதிரில் அமர்ந்து தியானித்தாள்.

திடீரென யாரோ உசுப்பிவிட்டதுபோல் எழுந்தவள், புத்தக

அலமாரியில் வைத்திருந்த அன்னையின் புத்தகங்களில் ஒன்றை அவள் கை உருவியது. கையிலெடுத்த புத்தகம் “அருளமுதம்”.

கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு புத்தகத்தைத் திறந்தாள்.

ஏழாவது கட்டுரையின் பக்கம்தான் திறந்தது. தலைப்பு “நல்லது மட்டுமே நடக்கும்”.

அவ்வளவே, ஆனந்தத்துடன் தைரியமும் மட்டுமன்று, கண்களின் பாஷ்பமும் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது.

‘அன்னையின் கருணை’ யாருக்குத்தான் திகட்டும்? அந்தக் கருணையை நாம் உணர, உணர, உணர்ந்து அனுபவிக்க, அனுபவிக்க, நம்முள் ஒரு புளகாங்கிதமும், தெளிவும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் எத்தனை, எத்தனை அனுபவங்களை நமக்கு உணரச் செய்கிறது என்பது அதை அறிந்தவர்க்கே தெரியக்கூடிய, அறியக்கூடிய அசாதாரணம்.

ஆம், எந்த ஓர் இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் நம் ஆர்ப்பரிக்கும் மனதை ‘நல்லதே நடக்கும்’, ‘நல்லது மட்டுமே நடக்கும்’ என்கிற இந்த வார்த்தைகளை மட்டுமே நம்முள் சுழலவிட்டோமானால், ஆர்ப்பரிக்கும், கொந்தளிக்கும், தடம் புரண்டு ஓட நினைக்கும் மனது, அந்த வார்த்தைகளை உள்வாங்கி, உள்வாங்கி, அதை நம் சரீரம் பூராவுமே ஓடவிட்டு, நம்மை எவ்வாறு அலைகளில்லாத நீர்த்தடாகம் போல சலனமற்று இருக்கச் செய்கிறதுஎன்பதை நம்மால்... ஆமாம் நம்மால் மட்டுமே உணர முடியும்என்பது நிஜம்.

மாமி தன் கண்களில் பொங்கியதை அடக்கினாள். தெளிவானாள். ‘இனி எனக்கு எந்தவிதமான மனக்கிலேசமுமில்லை. பார்வதியுடன் நீயிருக்கிறாய். நீயிருக்கும்போது நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கும். அன்னையே சரணம்... சரணமம்மா...”

அருளமுதத்தின் அந்தக் கட்டுரையை முழுமையாகப் படித்தாள். படிக்கப்படிக்க மனம் ததும்பியது. தைரியமும் பிறந்தது.

வாசலில் வந்து மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் உட்கார்ந்தாள்.

❀ ❀ ❀

ஆஸ்பத்திரியில் களைத்துப் போய் அங்கிருந்த பெஞ்சில் உட்கார் முடியாமல் சரிந்து படுத்த பார்வதியையே பார்த்தான் ராமனாதன்.

தன் கரத்தில் ஏந்திய குழந்தையையும் பார்த்தான். சட்டென அவன் மனதில் உதித்த ஓர் எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பு, அவனுடைய கண்களைப் பெரியதாக விகசிக்க வைத்தது.

‘ம்... பயலே... நீ அதிர்ஷ்டக்காரந்தாண்டா... உனக்குப் பணக்காராத்து பந்தம் வரப் போறதே. நீ பொறந்துதாண்டா இந்த அப்பனைக் கோடீஸ்வரனாக்கப்போறே. அந்த தேஜஸு இப்பவே உன் முகத்துல தெரியறதே... ம்... அம்மா முனகறா... இப்ப ஒண்ணும் சொல்லப்படாது. அப்புறமா பெரிய பிரளயம்னா வந்துடும். சோத்துக்கு இல்லைன்னாலும்... வீம்புக்குக் குறைச்சல் இல்லே... ம்...’ ஒரு அகங்காரச் சிரிப்புத் தோன்றியது அவனிடம்.

டாக்டர் வரும் சத்தம் கேட்டு சட்டெனக் கண் திறந்தாள் பார்வதி. “ரெண்டு நாள் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து. அப்ப உன்னையும், குழந்தையையும் முறைப்படி எல்லாம் செக்கப் செஞ்சு அனுப்பிடுவோம். வீட்டுல பிரசவமாச்சேன்னு பயப்படாதேம்மா... எல்லாத்தையும் அம்மா பார்த்துப்பார். சந்தோஷமாயிரு. குட்டிப்பயல் நன்னா, அழகாயிருக்கான், பார்த்தியோ...” கூறியபடி குனிந்த டாக்டரின் கழுத்திலிருந்த செயின் வெளியே வந்து ஆடியபோது, அதைத் தற்செயலாகப் பார்த்தபோது, ஸ்ரீ அன்னையின் டாலர் சிரித்த முகத்தோடு செயினோடு அசைந்தாட, “அம்மா...” என்று தன் கழுத்தைத் தூக்கி, அந்த டாலரைப் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள் பார்வதி. முகம் சிவந்து, கண்கள் தளும்பின. ஆனால் உதட்டில் சிரிப்பு அப்படியேயிருந்தது.

‘ஏம்மா... நீயும் அன்னை, ஸ்ரீ அரவிந்தரைத்தான் வணங்கறியாம்மா. அப்ப, உனக்கு எந்தக் கெடுதலோ, கஷ்டமோ வரவே வாராது. அப்படி வந்தாலும், அன்னை அந்தக் கஷ்டத்தை அறவே விலக்கிடுவார்மா. கவலையேபடாதே, சரியா. நீ நார்மலாத்தான்மா இருக்கே. இன்னிக்கு ஒரு நாள் வேணும்னா இரு... சரியா...’

மீண்டும் டாக்டரின் கரங்களைப் பிடித்தவள் ஏதோ சொல்ல விரும்புவதை உணர்ந்து, “என்னம்மா... ஏதாவது சொல்லணுமா?”

“ஆமாம் டாக்டர்... வீட்டுல இன்னொரு குழந்தையும் இருக்கான். அதனால... இன்னிக்கே... டிஸ்...சார்ஜ்... பண்ணிடுங்களேன். எனக்கு உடனே அவனைப் பார்க்கணும். அவனும் ரெண்டுங்கெட்டான். ரெண்டு வயசுகூட நிறையலே... அதனால... அதனால... ப்ளீஸ்” இரு கரம் கூப்பி, தளும்பும் கண்களுடன் கூற... டாக்டர் அனுமதித்ததும் மீண்டும் வீட்டிற்கே வந்தாள், குழந்தையுடன் பார்வதி.

ராமனாதனின் மனம் போட்ட கணக்கு தவறியே போனது.

அன்னையைச் சரியாக, முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளாவிடினும், அவள் மனதில் அன்னையைத் தவிர வேறெதுவுமே குடிகொள்ளவில்லை.

கருணை நிறைந்த, பரிவான கண்களின் தீர்க்கமும், முகம் முழுவதும் மண்டிக்கொண்டிருக்கும் புன்னகையும், பிரகாசமும், அத்துடன் சாந்தம் நிறைந்த மலர்ந்த முகமும் அவள் மனதில் அச்சடித்ததுபோல் பதிவாகியே போனது.

அவளையுமறியாமல் அவள் அன்னையை நினைத்தபோதெல்லாம் அந்தக் கருணைக்கண்கள் அவளையே பார்த்ததுபோன்ற தோற்றம் அவளைப் புளிக்க மட்டுமின்றி, அவள் மனதில் ஒரு தைர்யத்தையும், உறுதியையும் அளவில்லாமல் தந்தது. அதனால் தன் உடல்நிலைகூட மிகத்தெம்பானதாக உணர்ந்தாள்.

மனதில் தெம்பிருந்தாலும் உடல் சோர்வு மிகவும் இருந்தது. வீட்டினுள் நுழைந்ததுமே மெதுவாக அடி எடுத்து வைத்தவள், தன்னறையில் அழகாக சுத்தமுடன் படுக்கை விரித்திருப்பதைப் பார்த்து நெஞ்சு அடைத்தது, மாமிசை நினைத்து. கண்கள் தளும்ப முகத்தை நிமிர்த்தியவளின் கண்களில் சுவரிலிருந்ததைச் சரியாகப் பார்க்க முடியாததால், அந்தத் தளும்பும் கண்ணீரை அழுந்தத் துடைத்தபடி ஏறிட்டவளின் மனதுள் எப்பேர்ப்பட்ட தைர்யம் நிரம்பியது, சரசரவென மழை பெய்வதுபோல. பலகீனமான நிலையிலும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். மாமி அங்கு அன்னையை நிறுத்தியிருந்தது, இதயத்துள் ஒரு நிம்மதி, இதம். ‘நானிருக்கேனோ... எப்போதும் உனக்குத் துணையாகயிருப்பேனோ... பயப்படாதே பார்வதி...’ என்று சொல்வது போலிருக்க, அவள் மனதிலிருந்த அத்தனைப் பயங்களும்

துடைத்துவிட்டதைப் போன்று ஈரமற்று, கனமற்று, நிம்மதி ஒன்று அவளுள் சுழன்று அவளைத் தெம்பாக்கியது.

மாமி அவளிடம் பத்தியத்திற்கான சாப்பாட்டைத் தந்தாள்.

கண்கள் தளும்ப, “மாமி, நீங்க எங்காத்துலேயும் அன்னையை உக்கார வச்சுட்டீங்களே. வீட்டுல நுழைந்ததுமே அந்த அம்மாவின் கண்கள் என்னையே பார்த்தபடியிருந்தன. எத்தனை ஆறுதலாயிருந்தது தெரியுமா, மாமி. எனக்குள்ளே இப்ப பயம்கறது அத்துப்போச்சு மாமி. ஆமாம், எனக்கு அன்னையே என் அம்மாவா வந்து, எங்காத்துல உக்காந்துண்டு, எல்லாத்தையும் பார்த்துண்டு இருக்கிறப்ப.... எனக்கு தைர்யம் வந்துடுத்து. எது ஆனாலும் சமாளிக்கிற சக்தி நிச்சியமா ‘அம்மா’ தருவா. அது தவிர அந்தந்த நேரத்துல எங்காத்துக்காரர் போடற நாடகத்தையும் புரியவச்சு, என்னை அதுக்கேத்தாப்பல நடக்கவும், பேசவும் வைப்பார். ஆமாம் மாமி, என்னைப் பெத்த தாய்கிட்ட இந்த நிலையில் போக விருப்பமில்லை. எப்படியாவது நானும் இந்த ரெண்டு குழந்தைகளோட என்னோட ஆத்துக்காரரையும் திருந்த வச்சு, ஒரு நல்ல நிலைமைக்கு வந்தப்புறமாத்தான் நானும் கௌரவமா என் பொறந்தாத்துக்குப் போவேன். அதுக்கு ‘அம்மா’ கண்டிப்பா எனக்கு வழிகாட்டுவா. அந்த நம்பிக்கை எனக்கு முழுசாயிருக்கு மாமி. ஆமாம் மாமி... இன்னொரு விஷயம் தெரியுமா? ஆஸ்பத்திரியில என்னை பரிசோதிச்ச டாக்டரும் அன்னையோட பக்தைதானாம். எங்காத்துல எப்ப நீங்க இந்த அம்மாவை அழைச்சுண்டு வந்தேனோ, அப்போலருந்தே எங்காத்தைப் பார்த்துக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்கன்னு புரிஞ்சு போச்சு மாமி. என்னைப் பெத்தவளும், வளர்த்தவளும் ஒரு அம்மாதான். ஆனா, அந்த அம்மா என்னோட கல்யாணத்தை முடிச்ச பிறகு அடுத்தப் பெண்ணோட கல்யாணத்துக்கு வரன் தேடற வேலையை ஆரம்பிச்சுட்டா. அவளால வேறென்ன செய்ய முடியும்? செட்டு, கட்டாயிருந்து அஞ்சு பெண்களைக் கரையேத்தணுமே, பாவம்... மாமி. ஆனா, இப்ப பாருங்கோ, என்னோட மன உளைச்சல்களையும், என் கஷ்டங்களையும் தீர்க்கறதுக்கும், என் ஆத்துக்காரரைத் திருத்தறதுக்கும், ‘அன்னை’ங்கற இந்த அம்மாவை விட்டா எனக்கு யாரிருக்கா மாமி?

விடமாட்டேன். இந்த அம்மாவின் சரணங்கள்தான் என் மனசுல கடிகாரம் மாதிரி ஓடிண்டேயிருக்கும். கடிகாரத்துக்குக்கூட அப்பப்ப சாவி குடுக்கணும். ஆனா, என்னோட இதயம் நிக்கிறவரை இந்த ‘அன்னையே சரணம்’ ஓடிண்டேதாம்மாயிருக்கும். இனிமே எனக்குப் பயமேயில்லை. எல்லாத்தையும் எதிர்கொள்ள தயாராயிட்டேன் மாமி. எனக்கு நல்ல வழியையும், அன்னையையும் காமிச்ச உங்களுக்கு.... உங்களுக்கு....” மேலே வார்த்தைகள் வாராமல், கண்கள் மல்க திணறினாள் பார்வதி.

“பாரு... வேண்டாம்மா. பச்சை உடம்பு, அழப்படாது. அப்புறம் தலை வலிச்சு, நீர்க்கோத்துனுடும். ‘அன்னை’யைப் புரிஞ்சுண்டு, உன் அம்மாவாவே எப்ப நீ நினைச்சுக்க ஆரம்பிச்சுட்டியோ... அப்பவே உன் கஷ்டங்களை நீ மறந்துடு. எல்லாம் அவா ரெண்டு பேரும் பார்த்துப்பா. அந்தத் தைர்யம், உறுதி உங்கிட்டே இருந்தா போதும்டி பாரு. சரி, சரி, சீக்கிரமா பத்தியச் சாப்பாட்டைச் சாப்டு. இன்னொண்ணு, ஒரு பதினைஞ்சு, இருபது நாளுக்கு உனக்குப் பத்திய சமையலும், குழந்தைக்கும் உன் ஆத்துக்காரருக்கும் எங்காத்துலேயே சாப்பாடும் தந்துடறேன்... ம.... வாய் திறக்கப்படாது. நான் சொன்னா சொன்னதுதான். எனக்கு மட்டும் உன்னை விட்டா யாருடியிருக்கா....” சொன்னவளின் விழிகளில் தளும்பலின் கசிவு.

நெகிழ்ந்து போன பார்வதி, “சரி, மாமி... நான் நீங்க சொல்றபடித்தான் நடந்துப்பேன் மாமி...”

பத்தியச் சாப்பாடு ஹாட்பேக்கில் கடச்சுடயிருக்க, பசித்த வயிற்றுக்கு இதமாகவும், பதமாகவுமிருக்க, வயிறு நிறைய சாப்பிட்டாள் பார்வதி.

நாட்கள் நகர்ந்ததில் குழந்தை பிறந்து ஒரு மாதமும் முடிந்தது. மாமி ஏதோ ஒன்று சால்ஜாப்பு கூறியபடி தினமும் அவளுக்குக் கறிகாய்களை சமைத்துத் தருவதை விடவேயில்லை. ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் குழந்தைக்கும் அவளுக்கும் எண்ணைத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவதை தவறவிடவில்லை.

மூத்தவன் குமரனை மாமி தன்னுடனேயே இரவும், பகலும்

வைத்துக் கொண்டாள். இரண்டு குழந்தைகளுமே அழகாய், நன்றாய் இருக்க, சின்னவன் சங்கரும் இந்த ஒரு மாதத்தில் நன்கு தேறி, முகம் பார்த்து, சிரிக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

குமரன் பக்கத்து வீட்டிலிருக்க, மதியமானதால் குழந்தையைத் தூளியில் தூங்க வைத்துத் தானும் படுத்துக் கொண்டாள் பார்வதி.

திடீரென மெல்லிய குரலில் பேச்சுக் குரல் கேட்க, சட்டென எழலாம்என நினைத்தவள், அப்படியே ஆடாமல், அசையாமல் படுத்து, காதை மட்டும் நன்றாகத் தீட்டிக் கொண்டாள்.

“இங்கே வாங்கோ.... ஸ்.... அவ தூங்கறா. குழந்தையைப் பாருங்கோ... கோகுல கிருஷ்ணன்தான். ம்.... பிடிச்சிருக்கா... எப்டி.... எப்டியிருக்கான் என் பிள்ளை.....”

“என்னய்யா... உம் பிள்ளைங்கற.... ஆனா.... இவ்வளவு அம்சமா இருக்கானே.... நல்லவனாயிருப்பானா.... இல்லே.... உன்னைப் போல ஆயிடுவானா....”

“இல்லே.... அவனோட அம்மா நல்ல அழகு, சமத்து. அதான் இவனும் அழகாயிருக்கான். நிச்சியமா உங்க வளர்ப்புல அவன் நல்ல கெட்டிக்காரனாயிருப்பான். வளர்ப்புலதானே எல்லாமேயிருக்கு. உங்க வசதிக்கு இந்தக் குழந்தை.... உங்காத்துல அமோகமா வளருவான் பாருங்கோ....”

காதில் விழுந்ததைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனாள் பார்வதி.

தொடரும்....

ஜீவிய மணி

படிப்பைவிட பட்டம் பெரியது.

Printed by Mrs. Anuradha Sriram, Integra, No.51, II Cross, Jawahar Nagar, Nellithope Post, Pondicherry-5 and Published by Mr. P.V. Balakrishnan, 12, First Cross, Venkata Nagar, Pondicherry-11 on behalf of The Mother's Service Society, Pondicherry-11.

Editor: N. Asokan

அன்னையின் பர்சனாலிட்டி

நாம் இராசிஎன்பதை ஆங்கிலத்தில் பர்சனாலிட்டிஎனலாம். பொருள் நேரடியாகப் பொருந்தாது. நடைமுறையில் விளக்க உதவும். ஒரு பெரிய ஸ்தாபனத்தில் போய்ச் செயல்பட ஆரம்பித்தால் நமக்கு எந்த இடம் அமைகிறதோ அதை நாம் நம் இராசிஎன்போம். எது வந்தாலும் நம் பர்சனாலிட்டி அளவுக்கே பலிக்கும்என்ற உண்மையை இராசி சரியாக விளக்கும். கணக்கே எழுதப் பிடிக்காதவர் ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தார். அன்னை அவரைக் கணக்கெழுதச் சொன்னார்கள். இதுவே என் இராசி என்றார். சிறிய மனம் உள்ளவர்க்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டம் வந்தாலும் பலிக்கும் நேரத்தில் சிறுத்துவிடுகிறது. அது பர்சனாலிட்டி அளவுக்குச் சுருங்கிவிடுகிறதுஎன அறிகிறோம். பர்சனாலிட்டி சிறியதோ, பெரியதோ, நாம் பர்சனாலிட்டியைப் பாராட்டினால், பர்சனாலிட்டி பலிக்கும். பர்சனாலிட்டியை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அன்னையைப் பாராட்டினால், 'அன்னையின் பர்சனாலிட்டி' நம் வாழ்வில் பலிக்கும்.

- ☆ காமராஜ் தண்டோரா போட்டவர். தமிழ்நாட்டுத் தலைவரானது பெரிய காரியம். முதல்வரானது அதனினும் பெரியது. அன்னை தரிசனம் செய்த பிறகு அவரைத் தேடிப் பிரதமர் வேலை வந்தது. இரு பிரதமர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது 'அன்னை பர்சனாலிட்டி'.
- ☆ ¼ கோடி வியாபாரம் செய்தவர் அன்னை தரிசனத்தின்பின் 800 கோடி வியாபாரம் பெற்றது, 'அன்னை பர்சனாலிட்டி'.
- ☆ மாதம் 25 ரூபாயில் வாழ்க்கையை நடத்தியவர் அன்னைக்குச் சேவை செய்து, தரிசனம் செய்து, ரூ.100 காணிக்கை கொடுத்து, ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் வருமானத்தை 60 ஆம் வயதில் பெற்றது 'அன்னை பர்சனாலிட்டி'.
- ☆ அன்பர் அன்னையைப் பற்றி எழுதியவற்றைக் கேள்விப்பட்டு, உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஸ்தாபனத் தலைவர் அன்பரை வந்து பார்த்தது, அவருடைய பர்சனாலிட்டியாலன்று, 'அன்னையின் பர்சனாலிட்டி'யால்.
- ☆ பல்கலைக்கழகத்தில் புதியதாக வேலையில் சேர்ந்த இளம் ஆசிரியர் செய்த சேவையால் ஓராண்டில் வைஸ்சான்ஸ்ஸரருக்குச் சமமாக உயர்ந்தது 'அன்னை பர்சனாலிட்டி'.
- ☆ 27,000 ரூபாய்க்கு விற்க முடியாத சொத்தை 12 மணிக்கு அன்னை சமாதியைத் தரிசனம் செய்ய ஒத்துக்கொண்டவர் மாலை 4 மணிக்கு 81,000 ரூபாய்க்கு விற்குது 'அன்னை பர்சனாலிட்டி'.

முயலுக்கு மூன்றே கால்

இது தமிழ்நாட்டில் நாடறிந்த கதை. இருந்தாலும் இதில் மனித சுவாஸ்தியின் ஆழ்ந்த அம்சம் வெளிப்படுவதை இக்கதை மூலம் எழுத இக்கதையை மீண்டும் கூறுகிறேன். குருவுக்கு முயல்கறி பிடிக்கும். சிஷ்யன் முயலைப் பிடித்துச் சமையல் செய்து, ஒரு காலைத் தான் சாப்பிட்டுவிட்டு, குருவுக்கு 3 கால்களையும், கறியையும் பரிமாறினான். நான்காம் காலை குரு கேட்டார். நான் பிடித்த முயலுக்கு 3 கால்கள் என்ற பிறகு சிஷ்யனை வெளியேற்றினார். அவன், அரண்மனை சமையலைத் திருடி ஜெயிலுக்குப் போனவனை அரசனிடம் சொல்லி விடுதலை செய்தபின் "நாலாம் கால் என்னாயிற்று?" என்று கேட்டார். "நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்கள்தான் இருந்தன" என சிஷ்யன் மீண்டும் கூறியது கதை.

கருமி தாராளமாக இருக்க முடிவு செய்தபின், கை வாராது. குறுக்கே பேசக்கூடாதுஎன முடிவு செய்து, நாலு பேர் நடுவே வந்தால், முடிவு விலகி, பேச்சு வரும். குதர்க்கமாகப் பேசுபவர்க்கு எவ்வளவு பெரிய நல்லது செய்தாலும், 27,000 ரூபாய் சொத்தை 4 மணி நேரத்தில் 81,000 ரூபாய்க்கு விற்பனைக் கொடுத்தாலும், மனம் புண்படப் பேசாமலிருக்க முடிவதில்லை. உயிரைக் காப்பாற்றியவர்க்கும் துரோகம் செய்யும் பழக்கமுள்ளவர் துரோகம் செய்யாமலிருக்க முடிவதில்லை.

'சமையல் ருசியானால் அதிகமாகச் சாப்பிடுவார்கள், அது பாவம்' என்ற கொள்கையுடையவர் அன்னையை ஏற்று, மனம் மாறி, பிறர் இனிக்க சாப்பாடு போடுவது அன்னைக்குச் செய்யும் சேவைஎன முடிவு செய்து, ஓராண்டு சுவாஸ்தியை மீறிப் பயின்று, 'இனி சுவையாகச் சமைக்கிறேன், இனிமையாகப் பரிமாறுகிறேன்' எனத் தீர்மானம் செய்தார். இந்த தீர்மானத்தை அனைவரிடமும் நிறைவேற்ற வேண்டும், முக்கியமானவர்-களிடம் நிறைவேற்ற வேண்டும், எவர் சாப்பாட்டில் மண்ணைப் போட்டோமோ அவருக்கு இனிக்கப் பரிமாற வேண்டும்என்று முடிவு செய்து, அதுபோன்ற வாய்ப்புக்குக் காத்திருந்தார். வாய்ப்பு வந்தது. சமையலில் உப்பை 7 மடங்கு கை கொட்டியது, சாப்பிட முடியவில்லை. "ஏன் இப்படியிருக்கிறது?" எனக் கேட்கிறார். கை அவரையறியாமல், 'மூன்று கால்' என்று செயல்படுகிறது. எவருக்கும் 1 ரூபாய் அன்பளிப்பு தந்து பழக்கமில்லாத கருமி மனம் மாறி, 50 ரூபாய், 500 ரூபாய், 5,000 ரூபாய், 10,000 ரூபாய் எனக் கொடுக்க ஆரம்பித்து, 1 இலட்சம் அன்பளிப்பு கொண்டு வந்தார். முகம் கறுத்து சுருங்கிவிட்டது. 'மூன்று கால்' நாலு காலாகவில்லை. பெய் சொல்பவர்கள், அல்ப புத்தியுள்ளவர், குதர்க்கமானவர், கருமிகள் எளிதில் மாற முடியாது. அதையும் தாண்டிய சுவாவம் உண்டு.

- ☆ அது கபடு.
- ☆ எவர் மாறினாலும், மாறுவார்கள். கபடுள்ளவர் சொல்லிய பெய்யை 50 வருஷம், 70 வருஷம், 96 வருஷம் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். "கால் மூன்றே, நாலில்லை" என்பர்.

July 2009 Jiviyam 15 Malar 3
Regd. with the Registrar of Newspaper for India under No.32/01/95/TC (PON TAM 00184)
Malarndha Jiviyam Postal Regn. No.TN/PMG(CCR)/114/09-11
Price: Rs.5/- WPP No.45/09-11

புதிய வெளியீடுகள்

கர்மயோகியின்

பரம்பொருள் III ரூ.200/-

எங்கள் குடும்பம் (பாகம் 2) ரூ.250/-

உலகம் - மோட்சம் - ஸ்ரீ அரவிந்தம் ரூ.100/-

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV ரூ.150/-

சொசைட்டியின் பிற வெளியீடுகள்

லைப் டிவைன் விரிவுரைகள் ரூ.100/-

தமிழாக்கம்: என். அசோகன்

SATYA JYOTHI ரூ.200/-

(CONCISE TRUISMS)

N.Asokan

தபாலில் பெற புத்தக விலையுடன் பதிவுத் தபால் கட்டணம் ரூ.20/- சேர்த்து M.O. செய்யவும்

கிடைக்குமிடம்

பாண்டியில்
மதர்ஸ் ஸர்வீஸ் சொசைட்டி,
5, புதுவை சிவம் தெரு,
வெங்கட்ட நகர் விரிவு,
புதுச்சேரி - 605 011.
☎: (0413) 2212443, 2210514

சென்னையில்
மாம்பலம் தியான மையம்,
"சுந்தரம்",
24, 1வது குறுக்குத் தெரு,
மேற்கு C.I.T. நகர், சென்னை - 600 035.
☎: (044)-24347191